

nincs se pokol se tágas tornáca holott ráér
az elidőző a hasztalan várakozók
seregében
se gyermeki hit mesebeli földtányér
a Köldök-Földön sem a napra-
forgó égen

sebaj: *in epikureibusz* maratva égve verve
majdcsak elpergünk-görgünk én
édes véreim
az ALVEARIUM MAGNUM nekünk szerülszerte
foszlódni-koszlódni kotródni
rendelt téerein

A MONARCHIA

„látogatóinkat kérjük hogy a menet
maradjon együtt szép libasorban
nagy óvatosan csínján lélegezzenek
hol a trónon brokátan ujjnyi por van

míg szobrainkon nézdelődve forognak
s díszlépcsőn tükörtermeken haladnak át
kéretik NEM ELSZAGGATNI PÓKHÁLÓINKAT:
az tartja-tartogatja fenn a Palotát”

Bódis Kriszta

KEMÉNY VAJ

Nem félek én, mé félnék

Éjjel van, és vágni lehet a telepen a sötétet. A híd előtt van az utolsó utcalámpa, onnan vak fekete, még annál is feketébb.

Úgy eltűnik ebbe a sötétbe a telep, mintha nem is volna, csak hangja van, estig ködben gyerekzsivaj, motoros fűrés, vasvágó hangja, szürkület után már csak gyerekhangja, mintha egy titkos tündértó lenne odalent, vagy játék ország egyenesen.

Aztán még egy-két messze hangzó kiáltás, a hegyekből visszavágó káromkodás, formátlan üvöltés, torz magnózene, ennyi.

Végül éjfélig villóznak az ablakok, van, hol reggelig megy a tévé, többnyire egyetlen konnektor van visszakötve a póznára, de óra nincsen, már hogy villanyóra lenne, nincsen.

Lent a meddő lábánál, ahol a sínek úgy abbamaradnak, fel-felvillan valami kékség, a képernyők lidércfénye.

Áttör, berobban, elhomályosul a suttogás, a világok zaja, autópályák, szerelmesek, lövöldözések, lópatarobaj, mindenhonnan más, meg plusz ahol videóznak, olyan is van, főleg akciófilmek meg pornó, de négy, öt csatornát még innen simán lehet fogni, és sístergés, zümmögés, a kékes szikrahang kettőtől hajnalig, már ahol bírja még a készülék.

Papa megint fogadást köt, de reggelre elfelejt tétet, arcokat. Hogy kivel, mire, mennyit. A botladozásra emlékszik, valami beszélgetésre, nyilván önmagával, a sírokra, hogy a kövek zöldesen foszforeszkálnak, a sírdombok meg mint az alvók fölött a paplan. És felzárkóznak köré, terelgetik a görögforma keresztet, vállasok, a testük téglalap, kalaposak, kontyosak, néhány coffos is meg fátylas is, kabátban kicsit fáradtan, de körötte, mögötte, hogy félbemarad lassacskán a beszélgetés és telik a hólyag, mint a hold, telik megféle, sokáig nem kell kotorászni, de mintha nem is ő venné elő, aztán a fényes csóva ívje, spirálja, tengelye mentén a pördülés.

Kék az ég. De hogy kerül fölé ilyen kéken, ilyen domború kéken, mint egy bugyogós segg. Bugyikék ég.

Kecmereg kifelé a papa a friss gödörből, megkeresi, fejébe nyomja a kalapját, az ingét tűri befelé, egyszóval szedelőzködik, nem félek én, mé félnék, nevetgél magában, micsoda reggel, és jönnek az asszonyok, itt mennek át kapálni a földekre, a temető tövében összeszedi őket a teherkocsi, jönnek, aztán a sikoltás, jajgatás, keresztvetés, szűzmárjázás, el a kapákat, ásókat, mind szalad, micsoda reggel, mintha újjá született volna úgy ropogtatja papa a derekát és kacag nevet, leül a gödör szélére, hogy megtömje azt a pipát.

Éppen megérkezik a lángosos, mikor a valamikori budik mellett ereszkedik lefelé, csúszkál a sárban meg a szarban a papa, hogy a fene, csoszog, csoszant, még nagyobbra dagad, merő egy sár meg szar a talpa, de fordul, jön a lángosos, azt mégiscsak városi, úgyhogy jöttére papa abbahagyja a szarcsiszatolást, kihúzza magát, már amennyire a bénulás engedi, a keze hátracsavarintva, kifelé forduló tenyérrel, mintha kérne, kéregetne, mer a budikat évek óta nem szippantatja a város, úgyhogy ömlik kifele a szar, malacólak is voltak, éppen itt a házak mögött, a budik közelébe, először azt káskálták tele, de megtelt már az is, el kell menni a bokrosig, sajnos, de nem az sajnos, sajnos, hogy így van, hogy így hagynak minket, dűnnyög a papa, mer nem jól van az, mik vagyunk mi, állatok?

Milu a sparhelt előtt ül, fején turbán, a platnin a piros fazékban víz, lassan felforr az is, Milu cigarettázik, aztán felsír a kicsi, kihozza, a mellére veszi, visszaül, néz kifelé mélán a Milu, szívja a cigarettát, gyöngyözik a fazékban, a piros zománccfazékban a víz, nyár van, azonnal fényes reggel, fényes, mint egy délelőtt és bent meleg van.

Csapnak ki a lángok a sparhelt ajtócskáin, izzanak a vasrepedések, kormoz az a kemény, hiába ígéri apám azt is, a villanykapcsolót is, hogy hoz mindent, hoz mindent

kifelé a gyárból, majd megcsinálja, mostanában nem hoz az semmit, pedig őt szerettem legjobban a kisebbek közül, de nagyon megváltozott, sopánkodik Sári mama, ki-be jár Sári mama, panaszkodik az asszonyoknak, hogy nincs széklete egy hete, puffad a hasa, és nagyon ideges lesz, ahogy jön befelé, látja a Szarót, savanyún és vemhesen tesped a sparhelt melletti ágyon, ha ágynak lehet mondani azt a priccsféleséget, talán, hogy rajta a szürke tollú dunyha, ettől ágy talán, meg attól, hogy a papa alszik rajta egyébként, nem mész innen, döng a Szaró üres bendője, rázkódnak bent a satnya kicsik, jól odacsap neki Sári mama, összerezzen a Milu, lehullik a hamu a cigarettejáról, gyöngyözik a víz, leül a papa is, a verőfényben elpárolognak a gondolatai, még a sírgödöri feltámadásos vidámsága is elillan a fazék gőzeivel, a forró sparhelt füstjével elgomolyog csendesen a tegnap éjjel, a hajnal, akarat, emlék, ahogy a papa az asztalka melletti hokedlire zökken, Miluval szembe, de mintha nem is látná azt a lányt, azt a cigarettazó turbános Madonnát, megtömögeti a pipáját, beleszív, aztán a szájába felejteti, elalszik a pipa, a papa meg csak néz, mintha nyitott szemmel aludna, az ajtón becsapódó fény vastag csíkot vet a lába elé, a fénycsóvában meg világít a levegő, a lassan lebegő szemcsék is, cuppog a kicsi és elalszik újra, kisimítja göndör, szösze, összeizadta haját a homlokából az anyja, gyöngyöt vet a víz, lobog a tűz, olyan erővel zümmögnek föl a legyek, mintha kergetnék őket és az ablaküveghez verődne a szárnyuk, de itt nincs ablak, ablaküveg, jön a lángosos, kiáltják kint és felbőg a barakkunk előtt is a motorja, beszalad a Miha anyja, a Milu anyósa, fogd, aggya a kicsit a kezébe Milu, az anyósán férfiing, a vonásai kemények és az arca meg az egész asszony tetőtől talpig kormos, el van dugulva nálam a kémény hajnal óta nem jutok vele semmire, mondja, de már szalad kifelé.

Paradicsomos, tejfölös, sajtos, legyen rajta minden jó bőven, mondja apám, most engesztelés van, egyenek ezek a kölykök, meg anyám is végre valami jót, háta mögött messzebb, a Kila üres ólainál, nevezzük őket hátsó barakknak, ahol a Kila nagy keservesen neveli a gyerekeit, fürdenek a kicsik a kicipelt műanyag kádban, fekete az a víz, és hideg.

A kútról cipeljük mind, az egyetlen kútról műanyag kannába, naponta hatszor hétszer is, főleg ha van mit főzni.

A városi lángosa csirizből van, a paradicsom, a tejföl vízből, a sajt meg lábszagú. Finom a városi lángosa, szép a motorja, nézi magát apám a visszapillantóba, kettő is van abból azon a motoron, az oldalkocsiból, a nejlomból elő a lángosok, a kecsöpös flakonból trotyog ki a piros víz, mint a hasmenés, csillog villog a króm azon a motoron, a városi meg nagyon kövér, rózsaszín a bőre, szeplős és kolompja van, azzal kolompol és bőgöti a puccos motorját.

Volt nekem kocsim, mondja apám, mert beszélgetnek is, teljesítményről, lóerőről ilyesmi, csak jogsim nem volt, aztán én alattam nem maradt meg az a kocsi sokáig, szanaszét törtem, mer én nem tudok ám lassan menni, a sebesség, az a mindenem, a vérembe van.

Sok minden megfordul nálunk, amíg én amott vagyok, az intézetbe, én má olyan beteg vagyok, hogy majd meg hótam, simogatja a hajam Sári mama, tőle tudok én mindent, később is, most is, azt akkor beviszik ötlet a kórházba, bevisznek engem a kórházba, én meg azután azt mondom az orvosnak, hagyjon má engem meghalni, mert én meg akarok halni. Mikor én ezt kimondom, hozná az injekciót, én meg nyomom el-

fele a kezemmel, mondom én most nem magával akarok beszélni, a Máriácska jött el énhozzám.

Megjelenik nekem a Máriácska, mondom a gyerekeknek, apámék felé néz, nem hiszik el, majd a Jóisten megmutatja nekik, von közelebb magához Sári mama, mint az egyetlen, akit talán a legjobban szeret az unokái közül, nem igaz az, nem igaz, kiabálják, főleg a húgaim, a kis buták, akkor mér ugyanaz a nevünk, erre elhallgatnak, jön hozzám a Máriácska, azt így, ahogy jön, emeli két karját maga előtt összezárva Sári mama, ahogy magyarázza, mutatja, lejátsza nekem, mintha vizet akarna magára egy öllel önteni, arca fölött a tenyere, és újra és újra megismétli ezt a simogatós, öntős mozdulatot, olyan gyöngéden, meg hátra is dől egy kicsit, olyan könnyen és szépen, mintha fiatal lenne, mintha pille súlya lenne, mintha szemfedőt libbentene magára, azt így, ahogy jön, így rám akar lehelni a Máriácska. Olyan ruhában van, mint a képen, ott, mutat a falra, szemben az ágygal, és a falon kék kapucniban a Máriácska, mellette töviskoszorús Krisztus. Ugyanabba van behúzva a Máriácska, meséli Sári mama, de ilyen kicsibe, és mutatja, mint egy vekni kenyér, szállott be és mondom, ha akkor elvisz engemet, akkor én nagyon boldog lettem volna, ha ő akkor engem elvitt volna, mikor én a kórházba vagyok, én olyan szép helyre juttam volna, mikor én akkor meghaltam volna, nagyon gyönyörű helyre juttam volna.

Átölelem erősen a Sári mamát a hasánál, a szívére von, mint kiskoromban, és hallok a hörtyögést, mortyogást, zuzalkodást odabent.

Mondom a doktornak, hogy mit láttam, aztmondja a doktorúr, elvitte rólam a Jóisten a betegséget, a Máriácska, őt küldte az Isten, hogy énrólam vigye el és, semmi bajom nem lett, másnap már jövök haza, kutya bajom. Beteg vagyok, de úgyhogy túróm, mint Jézus, mikor megszenvedett, neki is tűrni kellett, ugyanúgy tűrök én. Nem megyek kórházba, hiába utálnak be, nem megyek.

Bezzeg engem visznek, ha nem is kórházba, rosszabb az, a doktorúrhoz, magánrendelőbe.

Puha szőnyegek és néma csönd, üres nappaliban régi fotelek, meg székek sorba, mint egy váróterem, csak mégis nagyszoba, hatalmas mindenfelé nyíló üvegajtókkal, az üveg meg mintha tejföllel volna lekenve, olyan fehér.

Az egyik ajtón kilesek és visszahőkölök, óriástükörben egész picin én, az aranycirádák között, alul a tükör alsó szögletében.

Hátul meg a kép, tükröződik az a kép, sarkon fordulok, ott van.

A kép aranykeretben, azon belül a tompa fényű barna fal előtt egy különös kályha, ajtaja nyitva, benn szelíden lobog a pokol tüze, vagy csak kandallóé, olyat akkor nem látok még, előtte két meztelen kislány, arcukat, kontyos kis fejüket, zsenge lánytestüket melengetik az aranylobogásban.

A kislányok éppen akkorák, mint én, hátrafordulnak, rám néznek, olyan furcsán mosolyognak, a szemükben szörnyűség, a szemükben érthetetlen dolgok szomorúsága.

Nyílik az ajtó, mind alszanak. Lopakszom lefelé a lépcsőn, tapogatózom, mert sötét van.

A feljáró és a fiúszobák szárnya közti térben hortyog az ügyeletes a bordó bőrdíványon, a karfán a cipős lába, mellette kézközelben a dohányzóasztalon csikkekel teli hamutartó.

Kint erősen süt a hold, egyenesen a ruhástul, készenlétben alvó ügyeletesre, akit

ágyúval sem lehetne fölébreszteni, Ágika meg én rázom fel minden reggel nevetgélve, hogy le ne bukjon, az meg mérges, de hajjaj, pedig hálás lehetne inkább, és borotválkozás közben, ahogy néz a tükörbe, dűnnyög, fogadkozik, morog, de jön a fuvallat, és nem lehet ellenállni, éjfélkor mintha elvágta volna, feldől, mint aki meghött.

Hallom igazgatóbácsi hangját, diszkréció, diszkréció, beavatkozás, nonszensz, halom, rezeg bele a tejszínüveg, pisilnem kell, és félek, nagyon félek, fohászkodom édes Istenem hallgass meg engem, Istenünk, Szűzmária hallgass meg engem, Szentlélek Jóisten hallgass meg engem, Istenem hallgass meg engem, és akkor meglátom, kibontakozik az árnyékból, ő is az ügyeletest figyeli. Simon. Hozzám lép, átölel, de olyan hevesen, hogy kiszakad belőlem a sóhaj, az elragadtatás sóhaja, és csokol, drágám, gyönyörűségem, illatos tündérem, gyere, gyere, szeretlek gyönyörűm és nyögdcselek, sóhajtozok, jajgatok a boldogságtól, csokolom, ölelem, harapom és vetkőztetem, Simon végre, szerelmem, a plafonig nyújtózkodó datolyapálma melletti bőrfotelbe dőlünk, csak ez a fonnyadozó dézsányi dzsungel választ el az ügyeletestől, Uram isten, Jézusom.

Igazgatóbácsi átkarolja a vállam és vezet befelé, mint a fürdőben, olyan szag van, és a doktorúr köpenyesen, gondterhelten áll előttem. Vécén volt, kérdezi és végigmér, intek, hogy nem, na akkor menjen.

Kimegyek, érzem, hogy néznek, most nem szólnak egymáshoz, mikor visszaérek akkor látom meg a széket a fehér huzatban. Édes istenem hallgass meg engem, nem vagyok boszorkány, én nem, facsaram ki a szavakat, nem tud beszélni, mondom, mentegetőzik igazgatóbácsi, de elsápad ettől a hangtól, a sátán hangja.

Úgy ahogy rám találnak, szerelemtől iszamosan, tépett ruhában hoznak el, igazgatóúr a saját kocsijában, saját telefonról rendez le mindent, most nem hányok, mint mikor idehoznak, elalszom és Simonról álmodok, még rajtam a szaga, arra ébredek, hogy valami lezuhan a hasamba, gyűrűzik bennem, a lábam közül egyre fölfelé, a gyönyörűség.

Le kell vetkőzni, teljesen csupaszon, ebbe belehalok, fölmászom arra az iszonyú székre, föl a lábakat, úgy, hideg csatok.

Na nézzük, és én behunyom a szemem, érzem a hideg, nedves, nagy ujjakat, látod, ez itt a klitorisz, nagyajak, kisajak, és itt van, sajnos az, amire gondolunk, át van szakítva, nonszensz, nonszensz, úgyhogy ezt jobban meg kell vizsgálnunk, látsz onnan? nyugodtan gyere, elképesztő, de te is hibás vagy azt tudod, ugye, hihetetlen, ezeknek a vérükben van, egy helyről jöttek, el sem tudod képzelni micsoda fertő, mind erkölcsileg, mentálhigénijailag, higénijailag, ezek ott tizenegyévesen már szülnek, tizenhétéves fiúknak kölykük van, itt hiába kapják meg az előírt adagokat ezek túljártak az eszünkön, ki gondolta volna, az a mocskos kölyök is, az a Simon, maga az ördög és akkor a halántékom felé forrón csordulnak a könnyek, bele a fülembé, a nyakamba, felcsuklom, a vasdurung felnyársal, szétnyitják bennem, sikoltok, nyugalom, kislányom, ez ezzel jár, a mocskos disznaja, lihegi a doktorúr, most nézd meg.

Visszafelé az első ülésen ülök, igazgatóbácsi keze a combomon, ritkán vált, akkor elveszi.

Ő veszi meg személyesen az irigátort egy városi patikában, megállunk, kiszállunk, néznek nagyon a patikárius némberek, aztán adják a kis tejszínüvegszerű tartájt, a rózsaszín gumicsővel, végén a vékony, hosszú, enyhén előrehajló micsodával és bent igazgatóbácsi segít, mint József beöntésénél, megmutatják hogy kell feldugni, fölülről öntik bele a kamillát, átmosnak minden este, de nem jó, valamit elkapok akkor már,

hogy hol, nem tudom, az intézet fürdőjében, a rendelőben, de Simonra fogják, ezek nem mosdanak, idefigyelj, pénzérme nagyságú seb a méhszájon, porcukorhegyek, itt oldalt, nézd a hüvelyfalon, és összeszalad a nyál az igazgatóbácsi szájába, nő még nem volt rá ilyen hatással és nekem ömlik a könnyem megint, csurom víz lesz az a fehér huzat, és igazgatóbácsi ráborul, hogy lefogjon, rázkódok, égett szag az orromban, a hasam szétszakad, na ennek nyoma se lesz, mestermunka volt, ráz kezét a pirosuló igazgatóbáccsival a doktorúr és megvárják míg felöltözöm, némák megint.

Szerencse, hogy csak ennyi, hogy nem esett teherbe, isteni szerencse mosolyog a doktorúr és óvatosan végigsimít a fenekemen, mikor elbúcsúznak.

Simon elkerül, elviszik, el se búcsúzhatunk, mit is mondanánk egymásnak, például én mit.

Töklámpások idióta koponyái világitanak az intézet kertjében.

Artúr szerez nekem kártyát, először magamnak vetem ki. Megijedek. Túl sok rosszat mutat a kártya. Furcsán érzem magam, megfájdul a nyakam, mintha tarkón üttek volna.

Látok egy férfit, kopasz a feje teteje, a tarkójáról nő lefelé az izzadt haja, minden fehér körülött, megérintem a ruháját, selyem.

Artúrnak odavetem a papírra, meg fogsz halni. Artúr elém térdel és az ölembe hajtja a fejét. Boldog, boldog mint egy gyerek, az anyja vagyok.

Aztán magam vagyok megint, az intézetet látom kívülről, az ablakaiban tüzek és minden fejjel lefelé van, lent a felhők, háztetőcserép, fehér épületszárnyak, lángol az angyal minden ablaka, szelíd, rózsaszínes, képeslap-lánggal, fejjel lefelé és mint az inga leng, erre, arra, erre, arra, erre, arra.

Tajvan lányának és apámnak a közös gyereke éppen hat hónapos, amikor megkapja a gennyes agyhártyagyulladás és hetek alatt meghal.

Rémület a barakktelepen, és benuhátság. A városra is átragad a pánik, a rádióban, tévében, újságban, mindenhol azt hangoztatja a polgármester meg az emberei, hogy végre be kell avatkozni a barakktelepen, orvosolni kell a mulasztásokat, és hogy erre három, meg négy milliót adnak, de nem fordítanak ezek erre egy vasat se, menjél csak fiam, menj a Sikéhez, az keresett, annak az embere járt itt, menjél, de meglátod rossz irányba megyel, fordít hátat apámnak Sári mama, hogy ne védje apám a telepet, pusztuljon mindenki, nem érdemelnek mást.

De apám megy, akkorra anyám is megszüli a kishúgomat, ez lesz a nagy huzavonából, itt is egy gyerek, ott is egy gyerek, most meg má ott sincs, itt is csak félig, mert a kishúgom is életveszély között van a kórházba, nyitott gerinccel, nyitott koponyával, és még kitudja micsoda kórságok emésztik azt is, hát így bűnhődik apám, de ha legalább csak ő.

Anyám rohan a kórházba, nem is ide, távolabbi városba, és most csak be se engedik, terjed a halott gyerek híre, megy apám a Sikéhez, a polgármester beszél a tévébe, nyugalomra int, nincs veszély, a veszély elhárítva, ha volt is, de nincs, nagy összefogással a telep már kitakarítva, fertőtleníttve, pályázaton pénzek nyerve, na gyere, most beszéljél, most lázadjál, most mutasd meg te koszos fémtolvaj, sunnyog az orra alatt a Sike, szervezz embereket, kaptok lapátot meg meszet, pucoljátok ki a telepet, kívül belül.

Nem szól apám, nem kérdezi mennyiért hogyan, nekilátanak valahogyan, és rend is lesz, közben megy egy szkafanderes a Tajvan házába, permetez az mindent.

A gyerek kicsi ágylát, holmiját eltüzelik, ég a mágján az a néhány babácska, rékli, még a keresztelő palást is minden, kerül mindenki azt a máglyát, hull a permetlé a Tajvan lányára, mint a pókháló csillog minden, ez a barakkok ügye kérem, mert senki se tiltja meg ám a tisztálkodást, a fürdést, a rendet, és ha a szemét továbbra is az ellepett pöcegödrökbe marad a fertőzés bármikor fölléphet, úgyhogy mehet apám Istenhírével, be sem léphet már kipenderítik, hogy küldjenek szkafanderest? hogy kifizeti? Félt apám minket mostmá, meg anyámat, nem ér az semmit, nem vagyunk kötelesek, mondja a tisztiorvosasszony és nagyon fel van dülva mert apám után lép, becsületes, dolgozni akaró városiak isszák meg a levét kiabál apám hátának, mert a városiakat most még arra a kevés munkahelyre sem akarják engedni, ami jut nekik, mer munkanélküliség van ott is, mindenről ezek a bűdös barakkok tehetnek, távolodik apám háta, a keze ökölbe.

A ti szemetek volt nem, hát nem a ti szemetek volt, akkor meg mit akarsz. Kaparjátok ki a pöcököt, a megállapodásunk teljes takarításról szólt, nem, de hogyan kézzel, lapáttal, az egész telep alatt szar van meg szemét, keményre, mint a szén olyan keményre kötött már az, gépek kellenének, szakemberek, még mit nem, takarodjatok mostmá, jó, ami sok az sok, kifelé.

Megállj, nagy most a pofád de találkozunk még, rángatja kifelé apámat a többi, szétverem a fejét, megölöm az biztos.

De nem fél a Sike, mért félne, szabad kezét kap a várostól, rend lesz itt mostmá. Megy, ellenőrzi a vezetékeket, mint a csapdák, uram, ezek, mint a patkányfogók, döntse el aki tudja melyikben megyen az áram, dörzsöli a kezét a mérnök és felfegyverzik a konyhakert kommandót is, asszonyokat meg kölköket kapnak el a városiak konyhakertjéből, aztán lesz nemulass, éjjel csukjások a barakkok körül, bevert deszkák, szétlőtt kutyák, jajveszékélő asszonyok és a bátyám. Az eset után belekeveredik valami bandába, úgymond szervezi a harcot, a visszavágást, de csak az lesz belőle, hogy rossz társaságba keveredik, maffia ez, mondja apám, a polgármester is benne van, hát én tudom, kábítószert, meg fegyver is, csak én nem beszélek, majd beszélek én, ha megfizetnek, azt tervezem mostan, beépülök, azt tervezi, beépül, megtud mindent aztán feladja őket, hülye vagy te kinyírnak, engem, az biztos nem, hetvenkedik apám és gyúr, hetvenkilós vasakkal szériázik éjjel nappal.

Nézik a kölykök, föláll, megigazítja a fekpardon a csíkos frotírtörölközőt, feszül a mellén, a karján a fekete póló, van egy huszas, de látnátok a Jozsót, most, mint a combom, mutatja apám és kétmarokra fogja a combját, van vagy hetvenes a karja, és ha látná Simont, Artúr súlyzóival edz, szépen kidolgozott teste lesz, mint egy felnőtt férfinak, mégis Artúr gyorsulja le a trabantot, mer Simon nem doppingol, nevet Artúr, sokáig a pincében sem alszik el, kitudja meddig hat a vederszám fölvedelt kávé, már nem tudja hanyadik napja nem jön a nevelőnéni, pudvásodnak a répák, mostmár nyomjatok ti is egy párat ha itt vagytok, szól oda apám a fiúknak, az egyik ráfekszik a törölközőre hanyatt, na mehet. Mehet? apám ráengedi a tengelyt, nyom egyet, kettőt a srác, nem lehet megerőltetni, szedi le róla apám, meg ki tudja tényleg hol kódorog még apám, az biztos, hogy se kocsma, se gépezés, talán megint gondolkodik, és rajta felejt a szemét a Katin a meddő melletti barakkokból.

Kati a szempilláját zöldre festi, a száját vörösre, tizennégy, de már nem bírnak vele, kigombolja a kardigánját, kibuggyan a melle, a melle között medál villan, a nagy haját meg rázza a szélben, mint a naplemente, olyan rézszerű a bőre, csillognak a zöld hosszú szempillái, hol voltál, feszül meg anyám, na, mi van, próbál apám nevetni, hogy hogy mi, tízkor jössz haza, hol voltál, csak lent, vissza vittem a kést, aha, tízig, tízig viszed azt a kést. Na mi van má, dik, mit pörögsz, fogod vissza magad, dühödik fel apám és megy a forgás, nézd má, most meg mit forogsz, elszédülsz, de akkor anyám kezdi előlről, hogy tíz óra, meg minden, aztán meg csókolják egymást, csókolják össze vissza, így megy ez, előbb még egymásnak esnek, most meg szét se lehet választani őket, hát szeretem na, mi már összetartozunk, meg becsülöm is, sokat kibírt, de apámon más terhek vannak, se segély, se munka, mer leszámol a gyárból, persze, hogy leszámol és nem lesz meg a munkaéve, nem is kap segélyt, jön a tél, nehezebb talán mint az előző volt, jön gyerek is megint, kell a fa, meg sok minden kell még, amire szükség van, a város mostohább, háború van, gondolja apám, de nem háború az, a Sike kezében van a kábítószert, a fegyver is, egy másik banda a rendőrök vonaláról meg az emberkereskedelmet bonyolítja, a lányokat, külföldre. Van egy kevés műtárgy, a vas visszaesik, a város hallgat, a polgármester építkezik, és meghosszabbítja az engedélyeket az Ifáknak a meddőre, a fővárosból meg külföldről jön nem a gyárból már az a hulladék.

Azelőtt nem így volt, ezekér kár fiam, azelőtt nem romboltak, nem törtek. Mostmeg, értük ne harcolj, nem törődnek ezek semmivel, szipóznak és azt se tudják mit csinálnak, sopánkodik egyre elkeseredettebben Sári mama, hol könyörgőre fogja, hol ki se akarja nyitni a száját, de az nem megy neki, ha szólok ezeknek aztmondják, hogy hallgass mer agyonütlek, régen ez nem így volt, hallgattak rám.

Aztán meg itt vannak ezek a zsugorások, kiadják a pénzeket tíz húszezret, aztán kettő-háromszázezret szednek be. Mé beszél vág vissza apám, hát a maga fia is, a kedvence, nem kamatra kéri vissza? akkor mit beszél, hallgassál már, mit tudsz te, fészkelődik Sári mama az ágy szélén. Azt, hogy amikor van neki, márpedig van, akkor se ad, még az anyjának se, hát nem megkéri a kolbász meg a csirke árát is, adhatna legalább magának belőle, nem is azt mondom, hogy ingyen, de olcsóbban, legalább. Én meg látta azért nem jutok egyről a kettőre, mer mind azthiszi, hogy gazdag vagyok, mert volt munkám igaz, és mind jön és kér, én meg nem hagyom, nem hagyom Hermint se, Reginát se, Emőt se egyiket se hogy a gyerekei éhezzenek, de annak meg az ura viszi el a pénzt, elissza, jön hozzám ez is az is, hozzányúlok a félretett pénzhez, azt arra nem gondolnak, hogy én se fogom a gyerekeim szájától elvenni, de maga nem engem véd, hanem azt a kedvencét, azt a piszkos szemetet, hát nem kamatra ad magának az is, szégyellje magát.

Kértem, igaz, hogy kértem siránkozik Sári mama, de ne szidjad te az édesbátyádat fiam, mert megver az Isten, dehogya szidja apám, egyszer két bátyja rátámad, bejönnek, benyomulnak a konyhámba, valami asszonydolog, valami félreértés és szorongatják apámat, nem viccelnek, az egyik előre lép, apám pofonvágja, erre végre elmennek, apám meg a saját combjába döfi a kést, annyira van, hogy pofonvágta az édes testvérét, inkább önmagát, mint a testvéreit.

Kértem pénzt tőlük, kértem, igaz hogy kértem kölcsön, de visszaadtam, elkértem a menyeimtől és visszaadtam, és akkor még ő jött, ez nem a bátyád vót, hanem másik városból gyöttek, hogy add meg a pénzt, meg összerugdoslak, meg belerúgok a piszádba, hiába, hogy akkor én már elküldöm neki a pénzt, jön tovább, hogy adjam meg

neki. Minek magának a pénz, mondtam már, fordul ki apám az ajtón, visszaszól, ne mástól kérjen, tőlem kérjen mert egyszer ránszabadítja a bajt. Nem elég nekünk a város, még a mi fajtánk is, még testvér testvér ellen is? A patkányok beférkőznek a lakásba, kiabál apám után Sári mama, lyukas az ajtó, ott beférnek a patkányok, de apám már az erdőn jár, fát hoz, hogy kitarson a tűz reggelig.

Az ügyeletes nevelő figyel, hogy mit rakok el. Hát semmit. Majd kiugrik a szívem a helyéről, pedig visszakerülök még, aztán megint ki, a ruhám nincs meg, valami rondaságokat kapok helyette, lent a fényben, ahogy a szárnyas nagyajtó nyitva, két árnyék vár, egy kicsike zömök és egy óriás, a karja hetvenes, a nyaka vastag, a válla meg, remélem találkozunk még dadogja zavartan igazgatóbácsi, de olyan rondán nézek rá, hogy meghátrál, kezében egy zacskó, meg a sporttáskám, apám megölel, Jozsó ölbe kap, rám mosolyog és diadalmasan a vállára kanyarít, a sétány melletti szemeteskosárba hajítja a zacskót, nem is kérdezi mi az, kamilla szaga száll, erre, arra, erre, arra, leng, mint az inga a fejjellefelépalota, ég az ablaka, micsoda nő lett belőled, súlyod az van, mint egy virágsziromnak, nevet Jozsó, egy igazi szépség, nyugtázza apám, és kemény, mint a vaj, tesz rá egy lapáttal, rám kacsint és megszorítja a Jozsó előtt csüngedő kezem.

Őriz minket szüntelen

Szívem első gondolattya hozzám szájjle Istenem teóriztél megazéjjel maradvais énvelem tégedáldlak ésimádlak mintszerető gyermeked szívemcsakis aztakarja amikedves teneked édesjézus adkegyelmet őrizminket szüntelen hogyegésznap nekedélek tisztaszívem büntelen szűzmárjézus temindnyájunk anyjavagy oltalmazmeg mindenbajtól kisértetből elnehagyjamen ezt az imádcságot följajnlom kisunokámért akit levágott a szálfá Jánoska fiamért akit levágott az auto a kislyányaimért a testvéremért meg a többiért adjon nekik az úr örök világosság fényeskedjen nekik vegye országába örök világosság fényeskedjen nekik halgasd meg Ūristen kérésem adjanak nekik örök világosságot halgass meg engem kérlek halgass meg Uram halgass meg Uram kérlek halgass meg engem Uramistenem felajánlom az imádcságomat a gyerekeimért adjál nekik jó életet vidd el tőlök a sárkányt az ördögöt add meg nekik az anyai szeretetet vidd el tőlök a sárkányt adjál nekik hogy a családjukat fel tudják nevelni adjon az unokáimnak az Isten erőt egészséget boldogságot édesjóistenem halgass meg engem kérlek Istenem halgass meg engem Jézusom szentszive jöjj segítségemre jézusom szent szive kérlek jöjj el segítségemre jézusom szentszive kérlek halgass meg engem Jézusom szentszive halgass meg engem Mária bűnösök menedéke jöjj el segítségemre Mária bűnösök menedéke kérlek jöjj el segítségemre Mária bűnösök menedéke jöjj el segítségemre Szentjózsef kérlek jöjj el segítségemre Szentjózsef jöjj el segítségemre Szentjózsef kérlek jöjj el segítségemre halgass meg engem Jézusom Krisztusom Istenem Jézusom hozzád fovászkodom vidd el tőlök a sárkányt ördögöt halgass meg engem Uram Jézusom a városért imádkozom az országért fovászkodom segítse meg az Isten őket hogy jó gondolkodás legyen adja Isten az életet halnak az úton a népek úgy eltemetik őket mint a kutyákat gyön a szél viszi a házakat és nemtudnak a Jóistenkéhez fovászkodni fovászkodjanak hozzá és a Jóisten majd meg fog segíteni ma addig nem lesz jó világ amíg nem fognak segítségér kiálltani segítségért kiálltcsanak az Ūrhoz majd csak az Ūr fog rajtok segíteni mindnyájokon Istenem halgass meg engem népek hozzátok

szólok legyetek az Úrhoz mer csak ő tud nektek megbocsátani ő fog benneteket jó útra vinni halgass meg engem Uram Jézusom engedd meg hogy ne legyen ez a nagy csapás Jézusom mer csak ő fog segíteni rajtatok más senki.

Viszi apám a csajt, a Tajvan lányát, aki már akkor hívóségre jár, Jehova tanuja, mer meghal a gyerek, gondolom azért és apám még mindig hol ide hol oda, anyám várja, mindig várják valahol, és nagy nyűg ez már apámnak, de még nem tud dönteni és fej-jel megy a falnak szó szerint, mert ülnek a kocsiba és gázt ad és neki a betonfalnak, de valami van a kormányal nem fordul úgy ahogy kellene, ahogy szokta apám, mert ezt gyakorolja már jó ideje, gázt és a fal előtt balra a kormányt, gyakorolni kell, tudni kell mit tud az autó, mit nem, borult nem egyszer apám árokba meg lefele a szerpentinről és most is, nem fordul a kormány a sárhányó és a kerék közé begyűrnek egy kukát, akkora lesz, mint egy lapos tejesdoboz, egy galacsin, annyi pénzt gyűjthetett volna apám, míg a Tajvan lányával van, hogy pénzen feküdnék, pénzen kelnék még most is, meséli a bátyámnak, anyámnak nem meri, anyám előtt hallgat, de nem húzza le az aranygyűrűket az ujjáról, rakás aranygyűrűket hord és a Tajvan lányának dől a pénz, az meg adja a családnak, apám vezeti a Zilt, pénze annyi, hogy azon kelt volna azon feküdt volna ha a Tajvanlány nem költötte volna.

Fel a mangán a platóra, jó pénzért veszik, senki rá se hederít arra a mangánra, jó lelőhelye van apámnak, egy nap, két nap megvan a két-háromszázezer is, aztán felnyomja a piacos kocsikat, hordja haza a cuccokat, a Tajvanlányának a jobbnál jobb cuccokat, ritkán anyámnak, meg Sári mamának, az meg fogja számolatlanul fel a padlásra, azthiszik gyűjtöget de rá se bír nézni Sári mama azokra a cuccokra, és megcsinál mindent apám, ha kevés a Tajvanlányának, ami van, mer tizenégyévesen megfogadtam az enyém lesz, ez egy szent dolog, rakja Sári mama sparheltjét apám, azonban Sári mamát nem lehet ilyen könnyen levenni a lábáról, de látod Isten megbüntet, rázza apám felé az ujját Sári mama, és téged látod meg is fog büntetni az Isten. Nem szabad eztet, hogy te nem hiszel. Azt mondja, maga mondja, hogy rontásba vagyok, haragszik meg apám. Papa a Szerelmi ügyeket nézi, Jézus a tévé fölött szakadatlan vérzik a keresztfán, violaszín glóriába vonják a képernyő fénykarikái. A papa le sem veszi a szemét Huanról és Lolitáról, csak hátrafelé ráolvassa Sári mamára, ha kell orvos, ha kell miniszterelnök, ha kell mindenről megvan a véleménye. Diplomája van róla a hazugságjával. Gyerekkori szerelem, ismételteti apám, nézi a tüzet, a tűz veszélyes, a tűz veszélyes? Kérdezi Ágika, amikor megyünk fel a halott ajtóhoz, és nő a vértócsa Editke nadrágján, hátul teljesen és elől is lassan, de nem látszik, fekete nadrágon fekete vér, a tűz veszélyes? és lobog Ágika kezében az a karácsonyfára való gyertyaszál. Apám a balesetre gondol, hajnalba kel, a gázpalackot rákötí a sparheltre, ahogy először, amikor még nem tudja, hogy kell, csak látja, hogy máshol, a városiaknál palackkal megy a tűzhely, gondolja ezt ő is meg tudja csinálni, nem marad haja, szemöldöke, még a szempillája is leég, csoda, isteni csoda, hogy az után a robbanás után életben marad és ebből jön az ötlet, a biztosítási pénz, vagyis nem az ő ötlete, a bátyjéé, apám alig tizenöt éves, be a palackot és ugrik már, meg löki is kifelé a robbanás, még a mellkasáról is lepörköldök a szőr és akkor nem kap semmit, egy fillért se lát a pénzből, pedig majdnem elviszik végleg, gyanakodnak nagyon, szétverik nem egyszer odabent, kihallgatás, persze, de meg lehet szokni, agyonverni úgyse mernek, apám nagyon naiv ember, meg jó ember, aztán meg bentég a papírja, hogy éppen szilveszterkor született, hogy éjfélkor és azért kapna milliókat, majd ha betölti a nagykorúságot. Bentég

az a papír, apám még így rá is fizet az egészszre, hát ezért nem szereti a bátyját, csak mer a vére, de nem érti, milyen az olyan, semmi neki az öccse élete, azt pénzt se lát akkor se azóta se tőle, milyen az, aki a saját anyját leveszi, a tyúkot képes eladni neki pénzért, amit vág. A fiam háza olyan ház, azt csuda látni, a fia rendőr lesz a lánya is rendőrnek készül, nagyon rendes emberek, városiak, büszkélkedik Sári mama. Városiak egy fenét, perel apám, a barakktelep elején laknak, igaz, az már majdnem a város, de ott is eltörik utánad a poharat, még maga után is, azt nem ülhet le a székre, hogy le ne takarnák. Mer az ilyen, a mi fajtánkból való, nem jó az semmire, akár itten a barakktelepen, akár másutt, akár a városban él, mer nem tudunk együvéfogni, mert csak a marakodás meg a veszekedés megyen. Minél nagyobb a baj annál inkább. Annál jobban züllenek, garázdálkodnak, hát úgy kell nekik. De nem igaz az, tudja apám is Sári mama is én is, csak hát nem olyan könnyű igazságot tenni, és megtalálni a megoldást, elmentmondásokba keveredsz ha gondolkozol. Azelőtt szépen voltunk itten, meséli Sári mama is, megkaptuk ezt a lakást, itt rendesek vótak mind azelőtt, nem romboltak, nem törtek, nagyon szépen tartották a lakásokat mindnyájan, de mikor már jönnek ezek a bevándorlók. Aki ide nem való az a lakásokat rombolja, leszedik a padlást, mindenféle eladogatják, nem törődnek semmivel, hogy milyen élet van itt, vagy hogy. De legalább ne a saját feje fölül adja el a házat, kanyarítja tovább apám, bontsa másét, ne a maga családja fölül. Szegénység van ez igaz, adja Sári mama Milu lányának a kezébe a tányért, totyog vele a kicsi kifelé, leteszi a lépcsőre, melléül, onnan kanalazza a főzeléket, lencse, kolbással, vagyis inkább kolbászszírral.

Apám meg pakolja kifelé a piacosokat, nyomja fel a kocsikat, ez még a Tajvanlány idején van, a börtön előtt, a jó útra térés előtt, meg hogy apám próbál politizálni, mer az akkor még, hogy pénzre fekszik, pénzre kel, akkor még a politika nem érdekli, nem érdekli a polgármester, a rendőrök, csak látja kötik előtte az üzleteket, és nem érdekli még a képviselő sem, a barakklakók, meg a hasonlóak, hogy választhatnak képviselőt, hát kap mindenki egy pohár bort, azt el van intézve melyik legyen a mi drágalátos vezérünk, szakasztott, mint a többi, mint a városiak, egy követ fúj a Sikével, a rendőrökkel, a polgármesterrel, megveszi a maffia kilóra. Apámat ez nem érdekli, és a pénz se úgy, hogy gyűjtögetne vagy ilyesmi, nem a pénz csinálja az embert az ember csinálja a pénzt, okítja anyámat, és később se bánja, hogy nem rak félre, a boldogságot nem lehet pénzen megvenni, szóval boldog akkor, és akar egy saját Zilt venni, már ki is nézi egy postásyerektől, és akkor lebukik, lekapcsolják egy szállítmány mangánnal, és a Tajvanék benne hagyják a szarba, apám meg mindenkit kivész a balhéból csak ő fog ülni, hiába ütik verik, mindenkit kivész a balhéból.

Apám tör egy rózsát az ügyész csajnak, nagyon tetszik nekem, tudom hogy elítél, de fogadja el ezt a rózsát, és röhög a csaj és elfogadja, apám meg kap két évet, aztán hallja, hogy anyám megint terhes, a kicsi, amelyik olyan sokat van kórházba még mindig betegeskedik, a testvérkéim reszketnek otthon, mint a kocsonya, megszökik apám, át a kerítésen, megcsúszik, a vasnyárs a combjába áll, aztán mint egy gyilkosra, vérdíjat tűznek ki a fejére, leírják mindennek, hogy apámat kiveri a víz, mikor olvassa. Az erdőbe menekül, a testvére, akit szintén köröznék, más ügyből kifolyólag csatlakozik hozzá, január vége van, hideg, anyámat egy teljes század kommandó őrzi, most baja nem lesz, védőangyalai vannak, nevet apám. Nejlonsátrat húznak fel, vándorolnak az erdő egyik feléből a másikba, van hogy hús tyúkot is szereznek a városvégi ólaktól. Anyám lábasban viszi fel a kaját, anyám túljár mindegyik eszén, semmi különös, csak bátor és túljár. Még a rokonoknak sem mondja meg, hol vannak apámék, biztos ami

biztos, sose lehet tudni, hiába a vérük, csak azt sajnálja apám, hogy nem találják ki anyámmal, hogy anyám feladja őt, a pénzt meg felveszik, de talán jobb így, apámból nem maradt volna semmi, széttépetik a kutyákkal, az biztos. Meg is unta apám az egész, a lába is kezdett rohadni, még a végén le kell vágni, pénzt így úgyse tudok keresni, letöltöm, nem fogok tartozni senkinek.

Körbefogják az erdőt, a testvérét sikerül kijuttatni, ő meg kilép, kilép eléjük.

Megcsókolhatom a lába nyomát is, ilyen nőt ha világba keresnék, akkor se találnék, apám anyámmal jön vissza a letöltött két év után. Gyerekkori szerelem volt, mondja Sári mamának a Tajvanlányra megint. Azok előtt rontásban éltél, tér vissza a régi dologra Sári mama is, de nem mondja, hogy most nem, hogy most már nincs az a rontás. Én tizennégyévesen megfogadtam, hogy az enyém lesz, ez egy szent dolog. Akkor halgass én minden tudok. Ül Sári mama az ágyon, nem nagyon tud járni mostanában, magas a vérnyomása, fullad és dagad a lába, a szive ki ki hagy. Majd visszajáról hajítok egy taslit, mondja a papa, a szájából szakadatlanul csorog a nyál. Csak én mondom, hogy tudjad, hogy mégis tudom, hogy mi van. Mit tudod te! Kel ki apám és tegezi Sári mamát, olyan kiszolgáltatott most, az ember megölelné, mint egy gyereket, ezt a gyerekpici erős embert, aki az apám. Átok alatt voltál, most tudd meg, de nem csak ő, hanem te is, azt fogd be a szád, és nagyon vigyázz, legjobb ha befogod, mert nagyon gondolkozol, mert rosszban töröd a fejed még mindig. Sári mama látja a Kati zöld szempilláit, hát nincs ennek se apja anyja? Az megyen már itt, hogy tizenegy meg tizenkettő évesek összeállnak, gyereket csinálnak, és nem szól senki, azt gyerekek még. A Kati medálja bujkál a vé kivágásban duzzadó rézarany melle vágatában és lobog a haja, vonul a meddő felé a Kati az Ildivel a Küldönc lányával, aki a gázipisztoly miatt, amivel véletlenül mellbelövi a bátyját, egy évet húz ki az erdőbe, hogy utána csöstelljön rá a baj, a Küldönc legkisebb fia öt éves az Ildi csípőjén, ha lehet mindig az Ildibe csimpaszkodik, nem szívesen teszi le a mezitlábát a porba, sárba, igaz van, a Küldönc kisfián a gatyá meg férfinadrág, komplett öltönygatyá, fölgűrve, a hóna alatt madzaggal megkötve, nem is lehet abba járni, bújik a gyerek az Ildi nyakába, az Ildin neonkék top, a haja szőkítve és millió műanyag csatocskával a fejéhez varrva, csatolva, tényleg, mintha kilenne hímezve az Ildi feje, mintha a diszkóból gyönne egyenesen, mer oda jár a Kati meg az Ildi is és ennek nem örül a Küldönc. Valahogy négy öt kiskölyök mindig van körülöttük, úgy vonul a Kati meg az Ildi, és nyárra annyi szép lány lesz a telepen, kivirágzik a telep, Isten csapása, sápad el Sári mama, mikor felbukkan egy egy, a hajuk apró copfokba fonva, fent világító gumival a fejükbúbján összeszefogva, magastalpú cipőkben imbolyognak, szkafanderfényes kisdadrágban és közelebb jönnek, csókolom Sári mama, és akkor látszik, hogy egyikük a Bözsi, a másikuk a csöpp Anita, a Pamela a Dorina meg a Rozina, mint a popsztárok, a velúr cipők barackvirágvilágos orrán a barakkszínű nyári por.

Most még csak tavaszodik, bár itt a telepen ebből egyáltalán nem látszik semmi, itt ellep minket a sár, a szemét, és a meddőhányó is egy szürke kérges tömb, fölöttünk az erdőben még hideg van, csak közelről látszik, hogy zöldell a rügyek csúcsa, Jozsó letesz Sári mama elé, mintha csak krumplit hozott volna. Hát így. Sok minden változik azóta, de apám végre itthon, és jó életet kezd, megyen a gyárba téglapucolásra, amiről már volt szó, közhasznú munkásnak, aztán dobálhatja ki a rokonokat. Kétszáz család és a mi drágalátos vezérünk hagyja. Mit hagyja, igazat ad a városnak. Ha valaki betöri azt a házat és ha meghagyja benne a város, és kiadja, hogy tegye rendbe és lakja és ráutalja a lakást a nevére, hogy fizesse a lakbért, amit kell, mert olyan nincs, hogy

valaki akármilyen szegény, hogy azt a párezret ne tudná fizetni. Ezt hangoztatja a mi elnökünk. És hiába mondják neki, hogy abból a kevésből, ha bekerülsz a gyárba, abból a húszezerből nem lehet, azt egy hónapba négy gyerekkel reggelire elhordja az ember és semmiféle támogatás nincsen, mert úgy hozzák a törvényeket, hogy mink a támogatáshoz már ne jussunk, a város meg aztmondja forduljunk a vezérünkhöz, mert az azért van megbízva hogy viselje a képünket, hogy képviseljen minket, de minket nem képvisel senki. Csak sajátmagunkat tudjuk képviselni, fakad ki apám.

Apám meg vannak bízva, az mind a szegényeket zsarolja. Amit kapnak pénzt a városból, innen, onnan, ilyen pályázat, olyan támogatás, azt zsebre teszik, nem nekünk osztják szét, zsebre teszik és elköltik. A vezérünk meg az emberei is csak saját magukra gondolnak. Ezelőtt egy hónappal küldenek külföldről segélybe holmit, hogy osszák szét, ők erre felviszik a padlásukra, eldugdossák, kiszedik a javát, a testvéreiknek, rokonjaiknak, a rongyát meg viszi aki viszi vagy nem, kidobja a kukába a többi. Úgyhogy nem foglalkoznak vele ki hogy él, meg miből.

Apám szónokol, meg nyilatkozik, jönnek tévétől, újságtól. Apám szavaiból csak a rosszat teszik be. Ennek gyilkosság lesz a vége, meg ilyeneket, igaz, hogy ez apám szavajárása, de másképpen hangzik ha van előtte is utána is egy szelet a gondolataiból. Úgy mutatnak be minket, mint a vadakat, a gyilkosokat. A polgármestert, mint jószágos atyát, a Sikét, mint a tisztességes polgárok védelmezőjét.

Mondjuk itt vagyok én, mutat magára apám, megkeresi a vezérünket, menjen és közvetítsen, képviseljen minket, apámnak lennének ötletei, több ezer ilyen család van, folytatja apám, a vezérünk szuszog a rózsaszín öltönyében, lázasan rendezgeti a papírait, ugráltatja a titkárnőjét. Mintha apám ott se lenne, még telefonálgat is közbe, hol a mobilja csörög, hol a vonalasa, számítógépe is van de szerencsére ahhoz nem ért, ott a titkárnő ül, méghozzá egy városi. Azt mondaná a polgármester, latolgatja apám, hogy mondjuk itt van ez a ház, és a nekünk járó állami támogatásból, amit mi amúgy nem tudnánk fölvenni, mer nincs munkahelyünk, de ez a támogatás fenn a központba, a kormánynál el van különítve, hogy abból újítanak fel a telepet, vagy építenének új házakat, mert a barakkok ebbe is belemennének, mert ez a gyerekek támogatása lenne. Abból a központi pénzből kellene csinálni és akkor nem kellene a polgármesternek a városi pénzhez nyúlnia, hanem a mi támogatásunkhoz, ami megillet minket. A barakkok ebbe is belemennének, ez nagy segítség lenne. Mondjuk itt van a barakktelep. Mennyi itt egy ház? kerüljön egymillióba, négy gyerek után marad még egyegész öt, abból fel tudnák újítani, javítani, bármi. A barakkok dolgoznának a felújításon, építkezésen, így lenne munkájuk is. Ezt meg lehetne oldani az én meglátásom szerint.

Most amit elmond arról nekem jó néhány kérdésem lenne, néz a vezérünkre a polgármester és rágyújt egy cigarettára, a vezérünk jó színben akar feltűnni az újságírók előtt, fölveti apám javaslatát, mintha az ő ötlete lenne, tudja úgyis, hogy színjáték az egész, tudja a polgármester is, de ez az igyekezet az ő malmára hajtja a vizet, volna jó néhány kérdésem, mondja és kifújja a füstöt, fölfelé, hogy ne a mikrofonokra menjen, de most csak egyet tesz fel, létezik-e olyan barakki, aki még rendelkezik a támogatással, hiszen ezeket a támogatásokat eladták, így tudták felvenni.

Apám is majdnem belemegy egy ilyenbe, éppen a vezérünkkel aki melleleg vállalkozó, és félretett, nem úgy mint apám, okosabb volt, jön és megveszi a hárommillió támogatást egy vagy kétszázezerért, apám nevére felépíti a lakást, felveszi a pénzt, abból kifizeti apámnak azt a keveset, a ház is átkerül a nevére és így el tudja adni másnak. És ez nem az én problémám, néz mélyen a polgármester a vezérünk szemébe, ke-

rek a polgármester szeme, a vezérünké meg csak egy csík a hájas arcába. Hozzáteszem a város korábban is kezdeményezte, gondoljunk csak a Centrálnál kiépült új lakóházakra, ahova barakkokat költöztettünk. Sajnos abból kilopták a cementet és veszélyessé vált az épület. Tehát elindult egy ilyen kezdeményezés.

Azt persze elfelejti elmondani a polgármester, hogy a cementet a Sike emberei lopták ki, mert a város által indított építkezésekkel a polgármester a Sike vállalkozásait bízza meg.

Az elnökkel, a barakkok vezérével, magyarázza az újságíróknak a polgármester, mintha egyébként a vezérünk, az a rózsaszín paca ott se volna, számtalanszor tárgyalkunk, hogy a következő évben hogyan lehetne elindítani a szociális lakásépítést ebbe a városba, de megint sok kérdés van bennem. Lesz-e rá jelentkező? Kezdi a kérdései felsorolását a polgármester az arca kíváncsi és ártatlan mint egy jószágos apókáé. Van-e olyan? Vagy itt van a barakktelepi példa a bontásokkal? Ha kerülne egymillióba a ház, miért ne lehetne odaadni. Igen ám, de össze kéne szedni, ki alkalmas arra, hogy a házat, annak az állagát meg tudja őrizni. Mer nekünk nem a barakkokkal van bajunk, hanem azokkal, akik elbontják a saját házukat.

Figyelj ide, támaszkodik az íróasztalra apám, a vezérünk meg éppen egy kilakoltatási papírt ír alá, hogy hejben hagyja. Előtte átfutja, mert így látta a városiaktól, mintha olyan gyorsan el lehetne azt olvasni, meg mérlegelni, apámba felmegy a pumpa. Megtehetnéd, mivel ismersz mindenkit, együtt nőttünk fel, meg tudnád azt tenni, hogy családról családra mész, mert az az igazság és most a szemedbe mondom, hogy én téged még nem láttalak egy barakkba, egy családhoz se bemenni!

Én is mindig ebbe az irányba hajszolom a barakkok vezérét, fújja ki a füstöt a polgármester és rá se néz a vezérünkre, abba az irányba hajszolom, hogy menjen, térképezze fel. Van is már egy ilyen elképzelés, írásba is le van fektetve. A polgármester megigazítja a nyakkendőjét, mert a tanácsterembe, ahol a vitrinek mögött a városi kupák, serlegek, mindenféle kitüntetések díszlenek, a bőrkarosszékes tanácsterembe kissé elkésve belép az a fővárosi riporternő, akit a polgármester egyenesen a központból hív, a polgármester személyesen üdvözlí, a tájékoztató félbemarad, kávé főznek és szaladgálnak kicsit a titkárnők, a riporternő a fejébúbjára tolja a napszemüvegét, keresztbe rakja a neccharisnyás lábait, hogy a miniszoknyája egész az ölébe csúszik, rojtos hasítottbőr kabátkája alatt csak egy kombinépántos fátyoltrikót visel, átüt a csipke melltartója is, ujján hosszúkas pecsétgyűrűféle, ezüstkarkincák tekeregnek egy hosszú türkizkő foglalatoként. Hűvös, fanyar szellő lengi körül, ahogy energikus mozdulatokkal teszi ide oda bőröndnyi válltáskáját, de ami a legszebb benne az mégiscsak a haja, az olyan mint egy híres amerikai filmszínésznőé, a színésznő neve nem jut eszébe a polgármesternek, ez a haj platinaszőke és a filmszínésznő-riporternő derekáig ér. Akkor a riporternő bemutatkozik a jellegtelen kollégáknak, valami Szellinek hívják, fővárosi.

A fővárosi Szelli végre előveszi a kismagnóját is, a polgármester elé tolja, kicsit a többiek mikrofonján túl, és a polgármesterre mosolyog merészen és kacéran, továbbá várakozóan a polgármester szemébe néz, és ösztönösen vagy a situációt pontosan érzékelve a hájas rózsaszín pacáról egyelőre tudomást sem vesz. A fővárosi Szelli műsorában, melyet a központ támogat a kormányzati politikával egy húron pendülő polgármester és a feltörekvő város pozitív képét várják.

Ki akarok törni! mondja apám és akkor a vezérünk megáll, egymagasak apámmal, hát ez a baj, látod. Mi az, hogy kitörni? Nem vagyok semmiféle erőszakos cselekedet híve. Kalimpál a jobb kezével a vezérünk és mintha fulladna, de csak túl sok nyál to-

lul a szájába. Hülye vagy te! Kiállt fel apám, hát nem érted? Fel akarok zárkózni! Takarítom minden nap az utat, de a patkányok már ellepik a házat. De mér, mér lepik el? Csillan fel a vezérünk szeme és még hevesebben kezd kalimpálni a karjával, olyan nagy kérés, hogy ne dobáljátok szét a szemetet, hogy járjanak a gyerekek az iskolába, hogy takarítsatok, hogy ne lopjátok le a csatornafedőt, olyan nagy kérés az? a kutya úristenit! Én csak arra kérlek, hogy képviselj minket, szelídül meg apám. Látod, hogy beengedtelek, fogja meg apám vállát a vezérünk, de elvitetlek a rendőrökkel, ha itt pattogsz. De nem pattog apám, a vezérünk pattog, hol halkan, hol üvöltve beszél, kalimpál a karjaival, a karjai akkorák, mint egy ötödikes gyerek lába, hol meg csak a papírjait surrogatja, igazából meg az esti bulira gondol a közösségi házba a polgármesterrel meg a fővárosi fejeseikkel, a kajára meg a pijára gondol, meg a nőkre, meg a külön szobára, ahol majd kaviárt zabálhat a polgármesterrel, meg a belső emberekkel, a külön murira, ahol néhány tehetséges barakki húzza a különnotát nekik a pohárköszöntők között, meg ahol a Rozina, a Dorina, meg Pamela, Kati plusz Ildi a Küldönc lánya vetkőzik az összetolt asztalokon, és gondol még sok mindenre, amire így előre gondolni sem lehet, mert majd az alkalom szüli hogyan is lesz.

Na ide figyelj, kössünk üzletet. Neked is jó lesz nekem is, mert ki áll közelebb ahhoz a réteghez, te vagy én? Akkor ott kéne kifejtetni valami munkát, hogy a szemetet ne oda hordják. A vezérünk kíváncsian néz kifelé a fejéből a két szűk résen át. Én nem bírom őket, von vállat apám, nem vagyok egy vezér típus. És azt gondolja magába apám, tudod ki fog veled közösködni, átversz te úgyis. Egyetlen dologról feledkezünk meg, a jogról, a törvényességről, amit elmondasz szép ötletek, de nem lehet megvalósítani, tuszkolja végül kifelé apámat a vezérünk.

Persze, dohog otthon anyám, a saját zsebére dolgozik, a haverjainak akarja a megrendeléseket, azokat is amiket a Sike kap meg. A pénzre megy itt minden, bólogat apám. Ha nekem pénzem volna leváltanám mindet, mondja, az ágyra dől és szinte azonnal elalszik, a legkisebb lyánya játszik a lábujjaival, kaparássza a talpát, ez a kishúgom annyira odavan az apjáért, de apám alszik, ágyúval sem lehetne fölkelteni.

Azt a javaslatot tettük meg a polgármesteri hivatal felé, hajol a mikrofonra a vezérünk, miközben vidáman rábabsajog a fővárosi Szellire, hogy a város építsen házakat, ne a vállakozók. Ő tudja megadni a paramétereket, tereprendezeit, egyféle kommunális rendszer kiépítését, hiszen a várost építik szépítik.

Vezérünk elégedetten visszadől a fotelébe, csak úgy ropog a bőr, a fővárosi Szelli nem leplezi véleményét, úgy néz rózsahímes vezérünkre, mint egy bűdösre buggyant kakukktójasra. Vezérünk azonban örül, hogy így magára vonja a szókebigé figyelmét és pocakja alatt összekulcsolva kezét zavartalanul folytatja. Sokkal kardinálisabb ez a kérdés, mint hogy egymás szemére tücsköt bogarat rámondhassunk. Szociális feszültség van. Tudni kell, hogy mi és a város, akármennyire megvan a józan létbe, hibákat követünk el. Kormányzati segítség nélkül, központi segítség nélkül nem tehetünk ebbe a városba semmit, szegezi vezérünk egyenesen a riporternőnek a szavakat. Nem csak ebben a városban, de az ország különböző városaiban sem, hordozza körbe tekintetét az újságírókon. De ez minket nem érdekel, minket a mi városunk érdekel, mosolyog végül a polgármester cigarettájára, ami félig leégve mered kifelé a polgármester szájából. A polgármester zavartan kortyol a kávéjába, mert nem tudja hol fűződhetne rá vezérünk magasröptű eszmeftuttatására. A város, szólal meg végre megfontoltan és mint aki valami nyomatékosat fog hamarosan mondani a cigarettáját eloltja a kismag-

nó melletti hamutartóba, hogy érzi mint süt kifelé valami mágikus erő a türkizköves gyűrűből, és pillantása elkalandozik a kismagnó testét tapintó macskakézen, fölfelé kalandozik a zilált rojtokon a trikóból kibugyanó, csipkébe bugyolált mellek felé, miközben vezérünk nem bírja levenni a szemét a necc combokról és ez már a fővárosi Szellinek is sok, mert nem szeret ennyire túllőni a célon. A város, ismétli még férfiasabbra hangolt hangján a polgármester, mindig keresi a lehetőséget, hogyan segíthetne a legelesettebbeken, de azok a barakklakók, akik fel kívánnak zárkózni a társadalomba, azoknak nem csak el kéne fogadni a szociális juttatásokat, kedvezményeket, azért valamit tenni is kéne, és mi meg tudjuk mondani, hogy mik az elvárásaink, hogy mit kellene ezért tenniük. Mi is azt mondjuk, hogy azok, akik elfogadják a társadalmi együttélés szabályait, akik a törvényt tisztelik, azokat támogatja a város, ellenkező esetben fel sem merül segítségi szándék. Ott kéne helyben valamit tenni, mert én nem mehetek ki minden nap, hogy fel kéne szedni a szemetet, de rá kéne ezeket szoktatni. Mert nézzük meg a bérlakások sorsát, amiből most is kénytelenek vagyunk kilakoltatni. Legtöbbjét már nem lehet újjáépíteni, olyan állapotba került, úgy le lett lakva, szedve, hogy végülis elhordjuk azokat az épületeket. Ha ezeket a házakat szétszedi, akkor a sajátját is szét fogja, mer ha az ő életmódja olyan, hogy szedi, akkor a továbbiakban nincs módunkban segíteni. Meg fogjuk gondolni, ha szociális bérlakásokat építünk, hogy azt egy olyan csoport kapja-e, amelyik néhány éven belül lelakja az épületet, vagy tisztességes városi polgárok. Nem beszélve arról, ha azt mondom nem fogunk a városba beengedni olyanokat, akik nem felelnek meg az elvárásainknak, a barakkoknak a városon kívül van a helyük, esetleg ott tudunk segíteni, és nem szeretnénk, ha akkor egyesek részéről jönne az észrevétel, hogy ez kitelepítés, meg gettósítás, mert vagy élni akarnak, vagy nem.

A fővárosi Szelli elégedetten igazgatja a magnóját, és kér egy kis tejszínt a kávéjába, megkérdezi, hogy melyik cég tejszíne áll a hivatal rendelkezésére és sajnálja de azt nem, azt képtelen meginni és a polgármesterúrnak sem javasolja annak fogyasztását magas zsír és cukor valamint tartósítószer tartalma miatt, inkább egy kis tejet kér, ha volna egy kis tejük, köszönöm, mosolyog a titkárnőre, elnézést, elnézést, szól utána, ha meg tudná melegíteni, esetleg felgőzölni... a kis közjáték után vezérünk veszi át a szót, tetszik neki ez a kis Szelli, bár egy kicsit lehetne húsosabb, töltöttebb, de azért így is fölpróbálná a vezérünk, végigcsókolná a kis bokájáig, ez egy társadalmi probléma, okoskodik a vezérünk. Én is azt mondom, hogy ez társadalmi kérdés, gyűjt újabb cigarettára a polgármester. Éppen ezért nem nekem kell, nem a városnak kell megoldania. És most magától kérdezem, néz a fővárosi Szelli szemébe a polgármester. Mért szülnék ezek ennyi gyereket? Az országban egyre kevesebb gyerek születik, hiába van kormányprogram, ha így folytatjuk, ezek ellepnek minket.

Nyugodt szívvel jelenthetem be, zeng a polgármester hangja az újvárosi téri iskola tornacsapátának erobik-néptánc bemutatója, valamint a Centrál iskola rokkendroll-tornasója után, a polgármester és a város képviselői mind az emelvényen sorakoznak, amit a Salakfeldolgozó Művek elé építettek. A fővárosi Szelli megveszi a városi Híreket és megkeresi a horoszkópját. „Szakmailag érdekes ötletekkel teli hetek várnak önre. Néhány hétig figyelje döntéseit erkölcsi szempontból. Törekedjen minél nagyobb biztonságra, önvédelemre. Ne aggodalmaskodjon apróságokon, hanem gyorsan cselekedjen”, éppen ezért Szelli beül a szemközti Mangán kert elnevezésű helyre, ahonnan jól hallja, hogy mit jelenthet be a polgármester nyugott szívvel, és meg is ebédel-

het. Mivel ragacosz étlapot hoznak ki neki azonnal ki is cserélteti, miközben a polgármester tehát nyugodt szívvel bejelenti, hogy egy évtizednyi polkoljárás után ma már új szelek fújdognak, és méltán hirdetjük a világnak, az újrakezdés városa lettünk, elnézést de nem kértem jeget, mosolyog a pincérre Szelli és visszaviteti a százszázalékos narancslevet, amiből Gézájék a pult mögött káromkodva kiujjazzák a jégdarabokat. Ragyogó az idő és jó a hangulat, próbál meg Szelli bevezetőt rögtönözni, de kijön a százszázalékos narancslé egy juice feliratos új pohárban. Jelentős áttörésre került sor a munkahelyteremtésben, a városrehabilitáció területén, milyen szépen meg lehet fogalmazni hogyan szorítanak ki minket, apám a Mangán kert korlátjának támaszkodik, mi fagyit kapunk, azér ez régen nem volt, gondolja apám, nem beszéltek rólunk ilyen hangon, de a központban most ezek a hangok erősebbek, most másutt is ezek bújnak elő, ezek kapnak hatalmat, olyan város teremtésén fáradozunk, mely vonzó az itt élők számára. „Adós költözz!”, olvasgatja Szelli a Híreket, „a város megelégette, hogy bizonyos bérlők több millióval tartoznak, soha nem látott kiköltöztetési hullám vette kezdetét... A fő gond tehát azokkal van, akik nem tudnak beilleszkedni a normális életvitelbe. A kiköltöztetettekkel szemben nincs elhelyezési kötelezettség.”

Még jobban utálnak a városiak, hogy itt van a nyilvánosság, nem tudnak ezek az újságírók semmit, azt írják, amit föntől mondanak nekik, ha meg nem mondanak nekik semmit, akkor meg lusták is buták is, hogy utánajárjanak valaminek, vagy csak az jár az eszükbe, hogy minél többen halgassák, olvassák, nézzék őket, mert az hoz a konyhára és csak a szenzációra mennek, abból is azt csinálnak mibe nincs, persze tisztelet a kivételnek, kell a nyilvánosság, valahol csak kiderül az igazság is, és apám nem hagyja annyiban. Munkából jövök, mondja. Maszekolok, hogy legyen egy kis pénz. Most háznál bontok kéményt, most falazok, most ások. Ne mondják, hogy nem akarunk dolgozni. Akarunk mi, csak nem olyan könnyű az. Ahogy kapom a munkát, úgy megyek. Se segílyt nem kapok, se semmit, hogy megéljek. És a fáért, amit az erdőből hoz, megbünteti a rendőr nem? Kérdezi a riporternő, bátor csakugyan, hogy be mert ide jönni, tartja a kis mikrofonját, apám megvédi a többitől, beszélni kell, beszélni, különben hiába sikíttok, amikor titeket fognak kirakni, amikor rátok kerül a sor, amikor majd a barakkokat simítják parkoló végett. Büntetést kell fizetni, ha nincs miből elvisznek, leültetnek. De gondolkozzon el rajta, szól közbe anyám, nem tetszik neki ez a kis nőcske, meg félti apámat, ki tudja megbolondul megint, ha elvinnék az embert, miből élénk. Csak ő keres. Ha meg fizetünk, akkor nem marad semmi, kamatos pénzt kell fölvenni. És nem lenne egyszerűbb megvenni a fát? Kérdez tovább a riporternő, öszszébb húzza a kabátját, ő is fázik. Esteledik már, vége a tavaszi, csalóka verőfénynek, meg más itt a barakktelepen, mint odabent az újrakezdés városában. Egyszerűbb volna, csak lenne miből. Válaszol most már anyám és a fővárosi Szelli most mintha megértené, a gyerekek köhögnek, szüntelen köhögés körülötte, és senki nem foglalkozik azzal, hogy itt fagyoskodnak a gyerekek? Még olyanban sem segítenek, vált anyám hangja is bizalmasabbra, hogy a gyerekek most betegek, pénzt nem hordtak, nincs miből kiváltani a gyógyszert. Ha megyünk a családkisegítőbe, hogy váltsák ki, mert nagyon beteg a gyerek, arcüreg, meg tüdőgyulladás, azt mondják nincs keret rá, vagy ha egyszer kiváltják, többször nem. Ha nem lesz munka megyünk lopni, valamiből el kell tartani a családot, mondja apám és a riportból Szelli majd csak ezt vágja be, mert bedől sz te is ezeknek, csapkodja az asztalt a műsor főszerkesztője, hát nem érted, Szelli meg sírva fakad, hogy neki ebből elege van, bedől sz ennek a maszlagnak, mert egy buta liba vagy, ezeknek a városokon kívül kell maradnia, mi lesz a népelességgel, ezek úgy

szaporodnak, mint a nyulak és nem akarnak dolgozni, többnyire nem, most azért, mert találtál egy ilyet, azt hiszed, hogy mind így gondolkodik, igaz van a polgármesterednek, azt kell támogatni aki hajlandó együttműködni, ez az egyenlőségesdi egy hülyeség, pusztuljon a férgese, ne húzza vissza azt, aki fel akar emelkedni, és ezek, ezek a férgese, te előítéletes vagy, zokog Szelli, te meg kis buta, mosolyog a főnök, vidáman az asztalra csap, meg tudod csinálni, majd segíték ha elakadsz, de nem akarok cenzúrázni, távol álljon tőlem és azonnal írhatod a számlát, hát tudod, hogy szeretlek, csak egy kicsit libuska vagy, és fölemeli a Szelli összeböngött arcát, mindig tudod, hogy hogyan alázz meg, pontosan tudod, hogyan rúghatsz belém, folyik a könny a Szelli arcán, odakint fülel az egész szerkesztőség, ez a sorsod csillagom, szemét vagy, szipogja Szelli, tudod, hogy szeretlek, na ez az, hogy túlzottan szerelmes vagy belém, te hülye vagy? fakad ki Szelli, na jó van elég már, mondom, hogy tökéletesen meg fogod tudni csinálni és azonnal adásba megy, mindenkié előtt, ez egy jó anyag, csak elszálltál egy kicsit, a többiek nem hoznak ilyet, ilyet csak te tudsz, szerintem is zseniális, szipogja Szelli, te nem tanulsz soha, azt én mondhatom, hogy zseniális, te nem, Szelli megint felbög, mint egy sziréna, elég, elég, Szelli, nem kell egyből megsértődni, az a baj, hogy hiperérzékeny vagy, gyerünk mert így soha nem leszel kész, indul kifelé a főnök és még megcsókolgatja a Szelli arcát.

A fővárosi riporternő egy ezrest csúsztat anyám zsebébe gyógyszerre, anyám elfogadja, szerintem keveseli is. El kell tartani a családot folytatja apám, sajnos nem segít a város, de a vezérünk se, nem tudom minek létesítették meg őket, ha csak azér nem, hogy a város mutogathasson rájuk, hogy még annyit se kelljen nekik törődniük velünk, de a vezérünknek jogai vannak, hatásköre meg pénze az viszont nincsen. A gyerekek betegek, gyógyszer nincs. Kemény a helyzet. Én menekülnék innen el, de ezeket a támogatásokat is úgy hozzák, hogy az ember hozzá se jut, munkahelyet, meg kezeszt, meg önrészt, meg százalékot kell fölmutatni, de honnan mutassak fel, nem tudok én fölmutatni semmit, semmilyen százalékot. Miből mutassak fel. Menjek megint lopni, betörni? Amikor adódik el szoktam menni dolgozni, és most is, ki foglalkozik azzal, hogy nekem a saját testvéreimet kell kilakoltatni? Senki. Szakmám az nincs. Attól függetlenül bármilyen munkát el tudok végezni. Kőműveseknél tanultam. Bármilyen munkát el tudok végezni. Nem a szakma teszi, hogy az embernek valamihez értenie kell.

A döntést meghozók tudják, hogy az újrakezdés városa nem folytathatja a felfelé ívelő utat azoknak az eltartásával, akik nem óhajtanak tenni semmit saját sorsuk jobbra fordításáért. Kiáltja a szeles balkonon az esti muri előtt a téren összegyűltek felé a polgármester, verdesnek a papírok a kezében, mint a madárszárnyak, mint fehér, csapdába gubancolódtott galambok szárnyai. A több éves türelmi idő lejárt.

Szelli a balkon mögötti teremben áll, mellele meg én, mer apám azt mondja vigye magával ezt a lányt és megmutatja a füzeteimet. És még azt mondják, hogy szellemileg le van maradva, méltatlankodik apám, csak ez a másik kettő nem jár a bolondiskolába, azt ez is, mutat rám, okos ez, csak hát nem nagyon tud beszélni, mi az, hogy nem nagyon tud? kérdezi a riporternő, na mutasd csak meg, nógat apám, de én nem akarom. Nem akar beszélni vagy nem tud? Néma vagy? fordul felém a fővárosi Szelli és én nemet intek, jól van, ha nem akarod nem kell, nem néma az, mondja apám, csak görcs van a nyelvében. Dadog? faggatja tovább apámékat a fővárosi Szelli. Úgy is lehet mondani, gondolkozik el apám, logopédus látta már? nem vitték az iskolából valamilyen vizsgálatra? hát, mondja anyám, a városban nem, esetleg a fővárosban lehet felülvizsgáltatni, de itt benn nem javasolják, pedig okos gyerek, így meg varrónő, vagy

sepregető lehet, vagy ilyen kertész munkát végeztethetnek vele, mi akarsz lenni? Kérdezi tőlem a fővárosi Szelli és én rá mutatok. Újságíró? Kerekedik el a szeme és mosolyog. Megrázom a fejem. A füzetekre mutatok, és mutatom, mintha könyv lenne. Író? És a fővárosi Szelli ezen nagyon elcsodálkozik, utálom a sajnálatát, úgyhogy hiába is szeretné, nem szólok hozzá majd egy mukkot se, pedig van egy olyan sejtésem, hogy ezt az egészet, hogy elvisz a rendezvényre többek között ezért is találta ki. Az biztos, hogy anyám nem szimpatikus neki, és ez kölcsönös, mer anyám elég kemény velem, meg bizalmatlan. Apámat meg mindenki szereti. A telepen azért van tekintélye, mert ha összeállnak ketten hárman testvérek bárkit levernek, meg most, hogy a fővárosi személyesen velem áll szóba, most bár irigyelik, de nagyot nő a szemükbe. De a barakktelepről iskolába járóknak, magyarázza apám, van egy külön épület, egy fészter vagy magtár, vagy mit tudom én, és el vannak különítve a városiaktól, még őr is van, ilyen kigyúrt kopaszok védik az igazgatót, nem tudom mit védenek rajta, ha csak azt nem, hogy városi, de az olyan bunkó, én azt egyszer megvárom és leverem, senkivel nem áll szóba, hiába megyen az ember, ha valami progrémája van, jönnek a testőrei, azt fel is út le is út, hát hogy jönnek ezek ahhoz, hogy a gyerekemről ne tudjak semmit, hát az én gyerekem, nem az övék, nem? Aztán a nagyobbik, mutat a bátyámra apám, a bátyámra, aki kőműves akar lenni, de végül nem az lesz, tizenhat, tizenhét évesekkel jár együtt, azt még csak tizenégy, az meg mind csavargó. A fiam mit lát tőlük? Kérdezem az igazgatót, hogy mért rakják ide őket, annyit mond, hogy sok a gyerek, mind a másik, a városi iskolába szeretne járni, ahol jobban tanítanak, komolyabban veszik az egészet, itt csak a züllés megyen, csak a rosszat tanulják el egymástól.

Akkor mikor menjek a gyerekér, kérdezi apám, visszahozom én, mondja Szelli, saját kocsival vagyok, jobb ha én jövök, erősködik apám, miért? Veszélyes? gyanakszik a fővárosi Szelli, nem is az, mondja apám, csak az ember az orráig nem lát a telepen éjszaka, mer nincsen közvilágítás. Dehogy megyek be mondja apám, amikor Szelli azt akarja, hogy keressen meg fönt az épületbe minket, nem is az, hogy nem engednek be, mer ahova én be akarok menni oda bemegyek, de nem vagyok rájuk kíváncsi, mert csak elkap az ideg, aztán nem állok jól magamér, ilyen a vérem, na, nem szeretem ha felidegesítenek.

Gratulálok polgármester úr, mesteri beszéd volt, különösen az újrakezdés városa tetszik, gondolom maga találta ki, csatlakozik Szelli a polgármesterhez, de nem tudom, hogy ezt olvasta-e? Nem? meg fog döbbedni, ez a mai Hírek, a cikk szerzője maga hívta fel rá a figyelmemet, de attól tartok ez a hang nem illik az újrakezdés városához, vagy tévedek? Véleményem szerint ez egy elfogult és gyűlöletet keltő szöveg tehetségtelenül megírva, nyomja a polgármester orra alá a Híreket. Sokkolja a telep nyilván, bólint a polgármester, mondják, hogy járt kint, azt hiszi én nem tudom mi van odakint, a zsebem mindig tele cukorkával, mert sajnálom azokat a szerencsétleneket, főleg a gyerekeket, ha látok egyet azonnal osztogatom a cukrot, tudja rágó meg ilyesmi. Ha azt hiszi, hogy hiperérzékeny buta liba vagyok, téved, villantja acélszürke szemét a szmokingos polgármesterre Szelli és felkacag. Azt gondolom, hogy érzékeny, igen, érzékeny. Én magukat nőket igazán csodálom. Az érzékenység kiváló tulajdonság, bár mi férfiak kaptuk volna meg ezt az ajándékot, de nehogy azt higgye, hogy én érzéketlen vagyok. Ellenkezőleg. Örülök, hogy körülnéz nálunk, és biztos vagyok benne, hogy objektív tudósítással fog hazatérni. Még maradok egy napot, viccelődik a fővárosi Szelli, de a polgármesternek nincs humora. Félreértett, örömmel látjuk vendégül, ameddig csak óhajtja, de most javaslom, hogy fáradjunk az asztalhoz.

A színpad előtt, mint egy esküvőn, hosszú asztal, a polgármester asztalfőn, mellette Szelli és mellette én, Szelli úgy csinál, mintha ez természetes lenne. Van ebbe a Szelle valami Lúzmarijás, csak nem annyira hülye. Abban hasonlítanak egymásra, hogy nincs kitartás bennük, ami a szolidaritást illeti. Minden esetre csurog rólam a víz a kések, villák, kanalak láttán, és megiszom egy pohár pezsgőt, amitől meg elkap a hányinger.

A műsor az irodalmi gyöngyszemek társaság megnyitójával kezdődik, anyám fölnevez a te homlokodra, Istent alkotok szívem szenved, nehéz robotnak ráncait találok, dunna alatt alszik a rét, ami külön örvendetes, ünnepelni fogunk, mindenki ünnepelni fog, a gyerekek az édesanyjukat, a város a polgárait, a polgármester a várost, a tanulók tanítóikat és ha van aki már nem lehet közöttünk, őt is ünnepeljük egy szál virággal a temetőben, egy kedves emlék felidézésével a szívekben. Majd fellép a városi énekkar és az ellenőrzési bizottság vezetője emeli ki a kirándulások, rendezvények, strandlátogatások fontosságát, de én sajnos sose látom a város strandját, vagyis a tavat, amit a város elkerít, mer oda a barakktelepről nem engednek be senkit. Rádnéz a Jócó meg a haverja és tudják honnan jössz, tűnés. Szabóné a szervező titkár a városi múzeumból a városi életmód bemutatásának fontosságát hangsúlyozza, bevonszolnak egy hajókiértőt, a Szabóné meg mint egy vadkanra ráteszi a negyvenes férficipős lábát és azt mondja, az életmódhoz kapcsolódik a gyári duda, mely jellegzetes rész volt az itt élőknek. Az ingatlanokért felelős igazgatónő lép a porondra, a kilakoltató, talpig fekete selyemben, vagyis egy nejlontthonkából felturbózott lepelben, dundi pofikáján elégedett mosoly, melléről felkapja láncos szemüvegét, orrára illeszti, bele-néz a papírjaiba, elégedetten mosolyog, aztán megint leveszi a szemüvegét és szinte elkiálltja magát, hogy mostantól az iszonytató rombolást végre felváltja, egy bizonyos rétegnek ez merőben szokatlan ténykedés, az építés. „Személyesen is szétnéztem azokban a lakásokban, melyek néhány héten belül kiürülnek. Csütörtök délelőtt a Sorházaknál mindenki élte a maga megszokott életét...”, kezdi közben huncutkodva idézni a polgármesternek a fővárosi Szelli a Hírek vezércikkét, a lapra rácsöppen egy kis zsír, mert pörköltet hoznak, de Szelli nem zavartatja magát, gondolom ebből már rég botrány lenne, nem a zsírból, hanem ebből az egészből, belőlem, meg amiket a Szelli mond, de nem mernek ezek most semmit csinálni, meg nem is nagyon értük, hogy mi van, gyanakodnak, miféle játék ez, hát játszanak, Szelli meg élvezi, hogy szemtelenkedhet, hogy hatalma van fölöttük, azt mindenki élvezi, a hatalmat. „Tétlen családok tereferéltek a ragyogó napsütésben, maszatos gyerekek szaladoztak önfeledten, élet-erős fiatalemberek cigarettáztak, és Lelkes Mária”, gondolom, mosolyog Szelli a porond felé, a most előadó ingatlankezelő hölgy, a polgármester bólint és fehér pici bajszán rózsaszín a pörköltzsaft, szóval „Lelkes Mária bámulatosan tud bánni az emberekkel. Közvetlen, mégis határozott, szuggesztíven magyaráz, ha kell anyáskodó, ha kell szigorú. Munkája során valóban testközelben tapasztalja a város legocsmányabb részét és csak csodálni tudtam azért, hogy még nem vesztette el hitét”. Kitűnő szakember, kontrázik rezenéstelenül a polgármester.

Majd ha jönnek a fővárosból, azok majd megírják, kiabál a Lelkesmáriájék, a képviselői vizitelők felé a Sándor Elek, mer Elekről ír egy fővárosi újság, hogy a legnagyobb hóesésben teszik ki az öt gyerekével, most a nővéreivel lakik, de azok is önkényesek. A vizitelők csoportja úgy jár kel a lakásokban, mintha a sajátjuk lenne, mint ha egy lélek sem lenne a házakban, rányitnak az Elekre is, az asszony főz, az Elek meg borotválkozik, az Elek nővére szoptatja az ikreket, ezek meg bejönnek, jegyzetelnek,

morognak az orruk alatt, aztán ki, egyik lépcsőházból be, a másikba ki. Felvettem velük a kapcsolatot, a fővárosiakkal, és Elek a fővárosi bekötő utat figyeli reggel óta. Ugye nem gondolod, hogy ugrunk egy ilyen hírre? Kiabál Szellivel a főnök, képviselői nagyvizit, semmi nem fog történni, és a kilakoltatásokkal is tele már a padlás, kilakoltatás stop van, barakk stop van, másság stop van, érted? Elég lemenned a városi ünnepségre, meglátod, megint nekem lesz igazam, mindig nekem van, nem?

Ki fog derülni az igazság, azok megírják, a fővárosból azt mondták nekem küldenek valakit, biztatja a többieket Sándor Elek, csak maguk azt mondják meg legalább, ha jövő hétre összegyűjtöm azt a pénzt, visszamehetünk-e a lakásunkba. Persze, visszamehetnek a barakktelepre, mordul felé Lelkes Mária. Mér kell így beszélni az emberrel, nézzenek oda, csóválja a fejét Kála néni, őt nem fogják kirakni, odaláncolja magát a vízvezetékhez, mer rendesen fizet, most meg jönnek ezek a számlák, papírok az elmaradásról. Legalább azt mondja meg valamelyikük, hogy ha valaki nem betörő, jogcímmel lakja a lakást, akkor kap-e másikat, de olyat, ami megfelel a gyerekeknek is. Van fogadóóra, tessék ott érdeklődni, a nagy emberek, valami képviselő, a Hírek újságírója, az ingatlankezelő, egy civilruhás rendőr, egy fotós, meg valami munkaruhás, szerszámokkal ezek mint a nagy doktorok most már az utcán körben állnak, csak egymással hajlandók beszélni, néha hátraugatnak, körülöttük a tömeg. Ez nem lakossági fórum, közli a civilruhás. Senki nem mond semmit, nincs fogadóóra, ha van is mi oda nagyon jól tudja, Lelkesmárja, hogy oda mi nem jutunk be. Csak kapjuk a felszólításokat, pedig nekem, mutatja Anna asszony, aki egyedül neveli az öt gyerekeit, nekem folyamatosan vonják a pénzből a rezsit, de akkor mit vontak eddig ugye, ha nekem ugye, azt mondja, én má el se olvasom ezt a papírt mer már tiszta ideg vagyok, háromszázezer, hogy a gép számolta ki, hát akkor biztos úgy van de akkor én mit fizettem eddig? Hogy létezik, hogy így döntenek kétszáz vagy több család sorsáról, egyedül élet és halál között, hogy választhatnak? Öt gyerekem van, ha kitesznek hova megyek lakni, panaszkodik Anka, a hatodiktól gömbölyödik a hasa, és ráadásul én is úgy vagyok vele, mint Annuska, hogy tízezerrel fizettem. A villanytűzhelyen melegítem én is a vizet, míg el nem zárják azt is, mer a konyhába már víz sincsen, rosszabb itt, mint a barakkoknál, ott kút van legalább. Vissza is mehet, löki oda Lelkesmária és senki nem mer szólani.

Mást mit tudjak csinálni, intézetbe meg nem adom a gyerekeimet, én nem hagyom, én nem az a típus vagyok, én szenvedtem vele nem ő. De ezek nem nézik, hogy hány gyerek van, csak, mint a kutyákat, ki az útra, és olyan embereket küldenek, már nem akarlak sérteni, mert ha nem csinálod nincs munkád, fordul apámhoz Kóka, de olyan embereket küldenek ránk, akikkel együtt nőttünk fel, de nem fogsz te se kipakolni, nem fogsz hozzá nyúlni te se, ha ez így megyen tovább. Jöjjön csak, hívja Koleszárné a Lelkesmáriát, még a ruhája ujját is megcsippenti, úgy húzná. Mutasd meg hova pakolták a holmidat! Kiabál oda neki Koleszár András nagyobbik fia. Most hol lakik? kérdezi Lelkesmária, de csak zavarában, a munkaruhás meg testtel védi a töpörödött Koleszárnétól. Hol lakok, az istenfaszán lakok, dühödik be a Koleszárné. Csak szépen Ilonka néni, csitítják a többiek. Az árokba lett bedobálva minden bútorom, szegény lányom meg kórházba van, agyvérzést kapott, azt se tudom hova menjek, hova tegyem a családomat, nagyon haragszik maga ránk. Feljelent minket és azt csinál velünk, amit akar. Igaz az, hogy mink már ide vissza nem jöhetünk? kérdezi Nadin, a Kóka felesége, fiatal asszony, négy gyerekkel, a Kóka is harminc körüli. Igaz az, hogy fiatal házaspároknak, negyven év alatti fiatal házaspároknak újítják fel? Igen. És Nadinba és

Kókába de egyikbe se merül fel, hogy ezek akár ők is lehetnének, fiatalok is, házások is satöbbi, viszont nem városiak, és ez itt a baj, hogy barakklakók és nem városiak. Akiknek munkája nincs, a barakki kénytelen gombászni, mondja apám, vasat szedni, hogy fentartsák a családjukat. Hogy nem lehet ezt megérteni? Megint rajtunk, a legszegényebekben csattan az ostor, de nem az a baj, hogy szegények, hanem hogy barakkiai vagyunk, állítom, hogy az a bajuk, mások vagyunk, valakin le kell verni a balhét. Mer csak egy kis segítség kéne, én nem értek hozzá, de a nagyok ott fenn azért vannak, a szakemberek, a városiak, valamit kitalálni, közülünk is soknak, nekem, meg a Küldöncnek is például, csak hogy kettőt mondjak, volnának ötleteink. Azért van maguknak a vezérük, néz hátra a Lelkes Mária. Nem jó az semmire, legyint apám, a többi is felzúdul körülötte. Az a maguk baja.

És akkor joggal sóhajthatunk fel, végre vége! Búcsúzóul, beszédem végén, rezegetti papírkáit Lelkesmária, pedig nyomatékosan utalok a tisztelt polgármester úr szavaira. A döntésmeghozók tudják, hogy az újrakezdés városa nem folytathatja a felfelé ívelő utat azoknak az eltartásával, akik nem óhajtanak tenni semmit sem a saját sorsuk jobbrafordításáért! És nyomatékosan aláhúzom azt is, hogy bár a kilakoltatások jórészt barakkiai ellen irányul, nincs megkülönböztetés. A törvény szerint a barakkinak a mássághoz való joga van meg, ami nem azt jelenti, hogy nekik nem kell lakbért és közüzemi díjakat fizetni!

A tapsorkánban viszont nem értem, vagyis most már kezdem nem érteni, hogy a város, ami nem a mi városunk, ez azért világos, akkor szegény-e vagy gazdag. A beruházások korát éli, de a városi lakásvagyon egy csődtömeg. Úgy gondolom arról van szó, hogy a város gazdagodik és még gazdagabb akar lenni és fél, hogy megint jön a totális, mindenkit elnyelő szegénység, hát lerúgja magáról a város a koloncot, minket, koncentrálja a pénzt oda, ahol megtérül, na és az biztos, hogy nem a barakktelep megsegítése. Az ember irigy fajta. Nem lenne jó ha a törvényeket ehhez igazítnák. Kipirgálok a Szelli tollával valami szalvétára, baszdki ez jó, betűzgeti a Szelli, de később a forgatagba elveszítjük. A fővárosi Szellit megtáncoltatják, kézről kézre jár, pörgetik dobálják, mint a levegő azt a luficsőbabát, vagy nem tudom mit, ami itt a főtéren a nagyelektroáruház előtt rángatózik, négyméteres luficsőbaba és nyomják alulról befelé a levegőt, száll a szőke haja, hol a közelemben, hol a terem legtávolabbi pontján látom villanni azt a lebegő, szálló haját. Emelik, fel fel még magasabbra az arca vörös és hisztériásan kacag, elolvasom végre azt a cikket: „A pusztítás, a pusztulás mára romhalmazzá tette az egykor szebb napokat látott otthonokat. Bevallom gyáva voltam, de nem mertem lemenni a pincébe. Az átható bűz, a mindent ellepő mocsok, a vízben úszkáló szemétdomb ugyan hívogató de a gyomrom megájjt parancsolt. Szegénység, áporodott szag. A falak szinte tapadtak”, ezt vajon hogy érti? „Az áramot valami eszméletlen módon lopták a levegőben lógó antennavezetéken keresztül. Két tévé a két szobában, sok gyerek. A villanytűzhely ontotta a meleget. Ami ingyen van azzal ugyebár spórolni sem kell.”

A Szellit viszont nem lehet lefárasztani, a polgármester lassan átcsordogál a külön szárnyba, ahol kezdődik az igazi muri, amit nem is a polgármester fizet, hanem a vezérünk így nyal be a városnak, lesz is tombolás, de a vezérünk még mindig a Szellivel van elfoglalva, és olyan szenvedélyesen ropják, senki se bírja már, mindenki kidől körülöttük, a vezérünk mintha zuhanyozott volna, az ezüst öltönyén fekete víztócsák, a Szelli hajáról mint a harmat, szóródnak szerte a cseppek. Úgyhogy olvasok tovább, ide guggolok a sarokba egy nagy pálma cserép tövébe: „Valami bizonytalan eredetű anyag-

ba léptem szemlélődés közben. Itt ez sem meglepő. Jó egy óra hosszat jártunk. Úgy a harmincadik perctől már csöppet sem voltunk érdekesek a helyieknek. A Sorháziak élete visszazökkent a megszokott kerékvágásba. Átmenetileg. Csak később jöttem rá mi volt olyan fura. Dél körül egyetlen lakásban sem főzött senki. Sem ételszag, sem forrponton lévő leves. Ez már tényleg a vég.” De annyira, hogy nem bírom tovább, a terembe a Szelli sincs már, a kötelességtudó polgárok a svédasztal körül falnak, egymást váltják a színpadon a népdalkörök, aztán megint tánc reggelig, de a különszárnyban már égnek a hangulatlámpák, jöhet az erotikusó. Bolyongok a folyosókon, hogy vévét találjak, de végül az egyik cserépbe hányok. Az összetolt asztalokon Pamela, Rozina, Dorina, Kati meg az Ildi, vonaglanak és húzkodják egymásról a flitteres melltartót, bugyit, a révült polgármester és a nyálát csorgató emberei orra előtt, hogy érezni azt a nyers, izgató szagot, halk zene szól és simogatják egymásra a tejszínhabot a Pamela, a Rozina, a Dorina a Kati meg az Ildi, és meg van mondva, hogy utána nyalják le egymásról és dörzsöljék össze a meztelenre borotvált kis pinájukat, és szopogassák a meredező bimbókról le az édes habot, hogy tártják szét a combjukat a vezérünk meg a polgármester felé és a vezérünk fogja a kis eperszemeket, keni szét a Kati combja között, hopp elnyel egyet a Kati alfele, de ezt már a vezérünk se hagyhatja, nagy ujjongás közepette szippantja ki, jöhet a második, ez már dúsabb, nagyobb, keresgéli a nyelve, magasodik fölötte engedelmesen a Kati, hátulról már a Sike erős keze masszírozza és hullanak lefelé az öltönyök, gombolódnak ki a sliccek, a Szelli előkerül, már csak a melltartója van rajta, meg a szoknyácska, húz kifelé, gyorsan, gyorsan, majd meghalok szégyenemben és apám már egy órája vár.

Erről nagy volna beszélni, hogy mindenki térjen a Jóistenhez, örül meg Sári mama hogy délelőtt még eljön a fővárosi Szelli elköszönni. Mert valamikor ha valami városi ünnep közeledik jönnek érte, jönnek a szép jósnőért, kimosdatják, jól mutat a színpadon, dalol is rá is és sok verset tud, annyit amennyi csak kell, így mulattatja a városi népeket, fotó is van róla, Sári mama, mint a Karádi Katalin.

Készül? Kérdezi a fővárosi Szelli apámat.

Nem lesz ma kilakoltatás. Ittak, mulattak tegnap. Ma folytatják. Szoboravató, meg díjátadás lesz. Hogy most képzeljék el, csapja össze a kezét, emeli a föld és az ég felé is egyszerre a szemeit Sári mama, adja Isten a vizet, belefűlnak a népek. A repülők leesnek, igaz, mer nagyon sok halott van, a repülők leesnek, jön a szél, a nagy házakról viszi a téglát, tetőt, a kicsi megmarad, a kisházak megmaradnak, a nagyok dőlnek, a kisházakat nem bántja a Jóisten, mert mink szegények vagyunk. Mer nem törődnek semmivel, csak mennek fej nélkül. Meg tudod mondani legalább, jön a papa és le sem veszi a szemét a szép mikrofonos fiatalasszonyról, még a zakóját is átveszi, és ünnepi kalapot a tiszteletére, meg tudod mondani legalább, célozza a kérdést Sári mamának, hogy a Bibliába hogy van megírva? Mert én tudom. Mert víz által már múltott el világ. Tűz által már múltott el világ. Sári mama közbevág. A népnek kell megjavulnia. A fővárosi Szelli a magnót elfelejti kikapcsolni, vacog, leül a Szaró mellé a priccsre, próbálja a sparhelt fölött melengetni a kezét. Szép a harisnyája, soha nem fogom elfelejteni a harisnyás lábát, de apám se.

Most úgy fog elmúlni a világ...

Az biztos, hogy éppen maga tudja.

Két oldalon állnak a népek.

Hát.

Árulják a vizet meg a kaját is, aki azt ki fogja bírni, nem iszik, nem eszik.

Most se jól mondja.
 Aki iszik az a lóhugyot fogja meginni, mer az az ördög, mer az igazi kenyeret meg
 ennivalót az angyalok hozzák.
 Biztos is.
 Így fog elmúlni a világ.
 Biztos hogy nem.
 Meg tudja mondani az a hold micsoda odafent?
 Mert maga tudja.
 Az egy kihalt világrész.
 Ja.
 Egy kihalt világrész.
 De akkor nem világítana! Nem tud maga semmit.
 Nem hát.
 Akkor mi adja éjszaka a fényt, a világosságot? Maga adja? Nem. A hold.
 De a hold, de az egy kihalt világrész.
 Maradjon má magának.
 Nézze meg a Bibliát.
 Az a holdvilág Isten. Van napisten és holdvilág isten.
 Gagarin felment. Visszajött-e? Nem.
 Gagarin? Én nem Gagarinról beszélek.
 Gagarin se jött vissza.
 Maga is Ördög...
 Akik ilyen nagy tudósoknak teszik magukat az egy se igaz.
 Ördög maga.
 Ördög. Tudom én.
 A tudós Péter, az maga.
 Az Istenről ne vitatkozzon, mer az van.
 Az van. Az mindenhol itt van. Itt is itt van csak nem látható.
 Zörög a két öreg hangja a fővárosi éjszakában, a fővárosi konyhában, ahol a főváro-
 si riporternő ül. Eszeget még a primőr eperből, nagyszemű eper, szemrevaló, de egy
 darab eperíze sincs.
 Törölhető, ezt írja a kazetta borítójára Szelli és lefekszik aludni.

Mért kell meghalnia egy gyereknek

Sári mama a góré, tisztelik, van szava, és tartanak is tőle, mert okos, mindent tud, min-
 dent lát, a veséjébe lát az embernek és nem is mondja, csak nevet, kineveti a nyilván-
 való ostobaságot, az okoskodást az alakoskodókat, nem leleplezi, hogy tud, hogy min-
 dent tud, hanem szívből nevet rajtuk, hogy a könnye is kicsordul, és megmondja az
 igazat, ha kell, ha nem.

Nem fél. Nem fél még a haláltól sem, a halállal jóba vannak, mert Sári mama élete
 nem jó, sose volt az.

Sári mama nem tudja, mi az élet, a boldogságról se tud semmit, a papával mióta
 van egy csókot nem váltanak, se ezelőtt se azóta soha, ezt mindenki tudja, még mi is.

Sári mama nem tudja mi a szeretet, milyen ha valakit szeretnek, úgy mint a sorozat-
 tokban.

Tizenhárom gyereke közül négy még kicsiként meghal, a két lány az iker lányok egyévesen, a kedvence is a Jánoska, az autó levágja a hétéves Jánuskát, és Sári mama nem bocsátja ezt meg elsősorban a papának nem, most se kellek! Veti oda a pipaszár mögül a papa, most se kell, nem kell nekem maga, dehogy kell, erősíti meg Sári mama, amikor levágta a fiamat az autó akkor volt nagy, jaj de nagy volt maga!

Mindenkinek azt mondom, rí még most is bár könnyek nélkül, mint a csecsemők, könnyek nélkül Sári mama, hogy mert jobban elnézné a koporsóban anyját apját, hogy a koporsóba legyen, csak ne a gyereke legyen. Olyan fájdalom nincsen, mikor a gyereke meghal, de még hogy olyan szerencsétlenül hal meg! Olyan fájdalom nincs, én majd bele voltam bolondulva, a legkisebb is megvolt, csöpp volt még, pár napba volt, én azt úton, útfélen otthagytam, úgy hordták utánam. Megbolondultam a gyerekért, a Jánuskámért annyira voltam, hogy nem is tudom, hogy meddig, meddig, nem is tudom, hogy hogy tudtam elfelejteni, mert nagyon soká nem tudtam őt elfelejteni, még most se felejttem el soha.

Megérzi bizony Sári mama, megérzi, hogy baj lesz, mivel mindent megérez, ezt a legnagyobbat hogyan érezné. Megindul a vére is, a szülése után a legkisebbel néhány napja van, de igaz gyorsan kijön a legkisebb, csak addig, hogy hazaér-e, és hát nem is otthon, a Miha anyjánál szüli meg Sári mama a legkisebbet, és most csorog a vére a lába szárán, de ezzel nincs idő törődni, indulnak a szenes vagonok, menni kell pakolni, hozni haza a maradék szenet, mer hányják már befelé a szenet a vagonokba, a Jánoska rí nagyon, ne menjen édesanyám, köti magára a párnaposat Sári mama, már akkor majd kifordul a bele, fáj a lába is, sajog, de a szíve jobban, gondolkodtam, mert rítt utánam, aztán mondom, megyek, szegények voltunk, menni kellett, ahogy ment a vonat, még akkor a szenet hordták a vonatba a bányából, amikor még ment a bánya, aztán leültem mégis, leül Sári mama, a párnapos is rákezd, Istenem sóhajt Sári mama, ha én most a másikat is elviszem rágurítom a szenet vagy a vonat vágja el, ezt érzi. Ezt éreztem, mentem is volna meg nem is, mentem volna keresni, menne keresni az urát hol lehet a gyárba még, vagy a kocsmába, fogalma sincs. Istenem nekem olyan rossz érzésem van, mondom, hát mit csináljak, mikor már oda voltam mer menni kellett. Majd egyszer, hogy lehánytam a szenet szaladnak értem, hogy menjek, mert levágta a fiamat az autó. Én levetkeztem szűzanya meztelenre úgy szaladtam a kórházba. A hajamat mind kiszaggattam.

Taggyűlés van a gyárban, jön a Fintónak az apja, dehogy taggyűlés, legyint apám, nem jól tudod, vagy nem jól meséli az öreg, mér is mesélné, kocsmába van, szaladnak érte, de nem megyen, forradalom volt akkor, gondolkodik erősen Sári mama, vagy akkor elmúlt már a forradalom? Forradalom, bólogat a papa, összehunyorítja a szemét és a távolba néz, a kalapján megfakul nagyon a kék szalag, nemrég még kék, most meg sűrke, vagy semmilyen, semmilyen színű, akkor pofoztam meg a Fintónak az apját, hogy hagyjanak má, mer a gyárba taggyűlés vót, aztán ő gyött értem a gyárba, én meg mentem be a kórházba, tiszta olaj voltam, hát milyen ember az ilyen, anyám majd megbolondul, küldi a nagyobbakat sorra apámér, gyöjjön, mer meghal a fia, az meg már csak akkor jön, mikor késő, aztán még anyámat veri meg, mintha ő tehetne róla, emlékszik apám, bár ne emlékezne.

Mentem be a kórházba, forradalom volt akkor, vagy már akkor elmúlt a forradalom, aztán kidisszidált, a teherautós, aki levágta a gyereket, forradalom volt pontosan, mer a legkisebb a forradalomba született, fújja ki a füstöt de csak épp maga elé a papa, ott gomolyog a kékes füst az arca előtt. A teherautós elszökik, elszökik, de a zúrvarba

nem is igen keresik úgyse, mivel városi. A kibaszott úristenit nem mégy onnan, de nem fékez, nem, a kurva istenit a rühes pofádnak, hajt tovább, át a barakktelepen, hogy rohadjanak széjjel. De mikor most visszagyött, mutat a város felé Sári mama, mert én most is tudom, hogy hol lakik, én azt mondtam a gyerekeknek, hogy meg kéne bosszulni. Mutasd meg egyszer én leszúrom, mondja erre a papa, de nem akarom, néz Sári mama a kendős szűzanyára, de nem akarom, majd az isten megbosszulja, de nem én.

Nagy szívfájdalom az ha valaki ilyen, és nem tudni kire gondol ezzel Sári mama, a fia gyilkosára, a papára, aki magára hagyja kezdettől fogva, elveszi, asszonyának, de nem maga mellé, mert rendelkezik felette, gyötri, kínozza és magára hagyja a sok gyerekkel, magára hagyja az élet minden bajával kezdettől fogva, érzi Sári mama, amit a jóisten érezhet, mikor az emberre tekint, nagy szívfájdalom az.

Hogy tettek le engem nem tudom, persze, hogy nem tudja, néz rám apám, néz és sajnál a szemével, sajnál, hogy nekem is mér kell mindent tudni, persze, hogy nem tudja az öreg, ha egyszer részeg, mer a kocsmából hozzák, hogy menjem má.

Nem tudom, úgy ahogy dolgoztam, úgy tettek le a kórházba, motyogja a papa, szőrösög nagyon a pipájában már a nyál.

Olyan fájdalom nincsen semmi, semmi olyan fájdalom nincsen, mikor a gyereke az embernek meghal, Sári mama hangja, mintha egyenesen a túlvilágról szólna, vagy a föld alól, szivárog a keserves hangja fölfelé, mint a vér, ne adja az Isten senkinek, hogy a gyereke meghaljon, mert adjon mindenkinek az Isten hosszú erőt, hogy élni tudjon, csak a gyereke ne haljon meg senkinek, és ez kevéssel azután van, hogy apám lyánya, a Tajvanlyánytól születettje meghal, úgyhogy Sári mama érte is siratózik, apámér is, és hirtelen megsajnálom papát, hogy annyi bűnt követ el, amit én látni, ami miatt én haragot érezni nem tudok, benned a gyermekben Isten megbocsát, súgja a kendős szűzmária nekem a képről, átlebben a vászondarab éjjel a szobán, hűvösen hull ide a szívemre.

Én, mikor megnéztem, be volt gipszelve, be volt takarva, de az arcát megnéztem, nem nézi az meg még az arcát sem, kanalazza apám a levest, bemenni se mer, de az ideg úgy előnti, otthon anyámat veri, mintha bizony ő tehetne róla, hogy a szénér menni kell, hogy gyönni menni kell neki, hogy éhen ne haljunk, mer apámtól aztán éhenveszhetett volna az egész pereputtya.

Akkor ideadták a ruháját, és a papa nem gyűjtja újra a pipát, mert észre se veszi, hogy kialszik, akkor ideadták a ruháját, ismétli, azt vittem, aztán meg megnézte a rendőrség, ahol levágták. A másik gyereket meg elhagytuk. Futott föl az asszony, azt elhagyta. A rendőrség által lett fölhozva a kórházba, mondják ez a gyerek kié? Mondom, a miénk, azt mondja gyöjjön ide, azt mondja addig nem mehet el, amíg én nem nézem a gyereket meg, mutat magára papa, azt bementem, de nem tudtam az ajtótól tovább menni, csak a küszöbig, ránéztem a gyerekre, már akkor le volt véve a gipsz is.

Hát te haza, Jánoska? Jön Jánoska a meddő felől, ami működő lerakat még akkor, jönnek az Ifák meg Zilek, konvojba jönnek, szinte éjjel nappal, ömlik ide a vas, hát Jánoska megyen, viszi haza a szenet, a hátán viszi, a batyuba, amit az anyja a hátára köt, jó erősen, hogy könnyebb legyen, viszi, mint az asszonyok a kicsinyüket, átvág a meddón, sietni fog vissza is had örüljön az anyja, ha már mégis kisírja, hogy magával vigye őt is, lássa nem hiába. Há te hova Jánoska? Vissza anyámhoz! szalad Jánoska, és akkor jönnek, rohannak az asszonyok, hogy szaladjak, mer elvágta a fiamat az autó.

Forradalom, gyűlés, kocsma, minden, ki tudja mi folyik itt, begyönnök az idegen katonák, tankkal végig a városon, jön a telepre három katona, városi, hogy adjak nekik bort, mer ha meghal egy gyerek, egy katona, mer négyen vótak azt egyet az idegen katonák agyonlőttek közülük, ilyenkor szoktak adni kis italt, fogyasztani kell, és ebédelünk és mondom az uramnak, jaj lőnek, gyerünk, szaladjunk mer háború van, lőnek. Aztán késő este van, lőnek egyet, lőnek kettőt, lőnek hármat megint, mondom a papának, agyonlőnek minket, gyerünk az erdőbe bújjunk el. Azt mondja a papa, dehogyan, majd halljuk egyszer, hogy agyonlőnek egy gyereket, egy barakki gyereket, hogy agyonlővik. Összecsődülnek a barakkiak, elvonszolják a gyereket, egy másikat megmentenek, és kiderül, hogy az a három lövöldöz, a három, aki a bort kéri, nem az idegen katonák. Aztán a puskákat elhajintják, mer hallják, közelednek a tankok, a szegény barakkiak közül akkor már több elesik, azok hárman meg elhajintják a puskákat, a papa meg még úgy nyolcan a fegyvert felveszik, hogy vinnék be, leadni, de nem szabad lett vóna, mer statárium van.

Megfogják őket, beviszik, megverik. Nagyon megverik őket. Bemegegyek éjszaka, tizenkettőkor, a párnapos van velem, meg az én Jánoskám, utolsó napja ez neki. Bemegegyünk az idegen katonákhoz, mer azok azt hiszik, hogy a papa, meg a többi, hogy rájuk akarnak lőni, pedig csak a három részeg katona lödöz a barakkokra, aztán elhajintják a puskákat, a papa meg felveszi, hogy beviszi, leadja, de ezt nem értik az idegen katonák, azok a forradalmat gyönnök szétverni, de milyen forradalmat, kérdezem én, mi nem bántottunk senkit.

Kérem őket, könyörgök, mondom, hogy az én uram nem vót ott, engedjék ki mert ő ebben nem vót. Engem akkor a két gyerekkel éjszaka átvisznek egy másik rendőrségre, azt mondja nekem ott valamelyik, innen maga nem megyen ki ha nem mondja meg őszintén, de mondja őszintén meg, hogy hogy volt, mert ez a kilenc ember innen nem fog kimenni, csak úgy, mint a többi, akit felakasztottak. Csak a ruháját fogjuk hazaküldeni. És maga sem mehet innen el. És hiába mondom, hogy otthon van magába a többi kisgyerek. Maga itt fog maradni, nem megy el reggelig, én meg reggelig beszéltem, akkor kiengednek, azzal, hogy most elmennek az uramhoz, és ha azok ott mind egyhangúlag azt beszélnek, amit én mondtam, akkor hazamennek, de ha nem, akkor megölik őket. Ők ugyanazt mondták, amit én, hat órára mikor én hazaérek, a kilenc ember már mind ott volt.

Másnap lehet úgy délbe, hogy Jánoskát elvágja az autó, őt szerettem a legjobban, ketten voltak, akit kicsit jobban szerettem, mint a többit, de ezt most nem mondhatom, ha egyiknek mondom, hogy van ilyen, akkor az haragszik, ha a másiknak, akkor az haragszik, de te tudod, néz rám Sári mama, nevet és magához ölel, van a legnagyobb fiam, minden gyerekemet szeretem nagyon, szívemből szeretem őket, de ővele szenvedtem együtt a legtöbbet, mert mikor tizenkét éves volt a szemet meg a fát vele hordtam a hátamon és a többit ő nevelte, ő fürdette, mosdatta, fésülte, ő ápolta a gyerekeimet a nagyfiam. Akkor apád is azt hiszi, hogy én őt jobban szeretem, mint őket. Nem. Csak annyival volt kedvesebb ő, hogy ő szorgalmasabb volt, mint a többi, mert őket ápolta fürdette. Mikor hazamentem, tisztaságba mentem, tiszták voltak a gyerekek, elküldte őket az iskolába. Ő nem olyan volt mint a többi. Kivételes volt. Most is kivételes. Nagy háza van. Sok mindene van. Megtanulta a szegénységet. Most a családjának él. Van két szép gyereke. Az egyik rendőrneki tanuló, a másik nem tudom mi nek, talán rendőr lesz az is. Szóval nagyon jól él.

Jánoska is kivételes volt. Amikor virrasztottunk csak annyit látok, hogy ilyen vászon-

darab beszáll a lakásba, ahol virrasztunk. Ilyen vázonforma, száll be és tovább nem látok.

Ezért mondom, ha az ember elzüllik, dorgálja apámat is Sári mama, ha elzüllik az ember nem tud gondolkodni.

Amikor egy ember elzüllik, nem törődik a családjával, feleségével, annak jó vége nincs, mikor elzüllik egy ember.

Apád züllött nagyon, tudod te is, emlékszel, ott már jó élet nincs.

Nagyon keservesen neveltek fel benneteket, ilyenek lettetek.

Amire én vágnék, ül a lépcsőn Sári mama, kinyújtja elgémberedett lábait, amire én vágnék, hogy egy kis házam lenne. Egy kis nyugodt életet élnék. Családtól távol, ott lenne nekem jó, a gyerekektől távol. Ha egyszobás volna is, az is jó lenne. Ezért nem tudok megnyugodni. Már a temetőbe is jobb lenne.

Apámnak is vannak vágyai, hogy amíg meg nem hal, addig nekünk megteremtsen mindent, ami kell. Legyen házunk, otthonunk, hogy békében élhessünk, ne úgy mint ő, szegénységben és szenvedésben, de bármennyire is küzd, mer küzd keményen, tudom, hát látom, az élet vagy a jóisten, mintha ellene volna.

Anyám nem vágyik úgy semmire, neki a család számít, maradjunk együtt és apám velünk, legfőképpen, hogy apám velünk, hogy ne történhessen olyan baj, ami velem is, hogy elvisznek, hogy ha kilakoltatnak mondjuk, ami most várhat ránk, akkor nehogy elvigyenek minket tőle, legfőképpen a kicsikér aggódik, és nem szeret ő se visszaemlékezni a saját életére, nem volt jó az ő gyerekkora se, korán árván maradt, rokonok nevelték, felszedték érte az árvaságit, nem törődtek vele. Többet nem mond erről, nem akar senkit megbántani, anyám olyan, hogy hónapokig a küszöböt se lépi át, csak ha minket visz ide oda iskolába, vagy ha boltba megyen, de hogy szomszédolni, beszélgetni menne, nem. Nem is ide valósi, egy távolabbi telepen nevelkedett, de szegről végről úgy rokona apámnak, anyámat az anyám anyjának testvérei nevelik, a nővére és annak az ura apám bátyja, nem édesbátyja, hanem valahyanadik, szóval így.

Nyár van, fullasztó, poros nyár, a város épül szépül, a telep végében már dózerolják az erdőkaljai barakkokat.

Minden reggel van valami meglepetés, például, hogy az öcsikém felfedez egy traktorgumikerék lerakatot, vagy mit, a forrás mellett, hogy a forrás már nem is tudjuk hol van, egyszerűen elveszett a hatalmas traktorkerékhegy alatt. A kerekek akkorák, mint apám.

Egyet a ház elé gurigatnak, Rozsdás, meg a Krisztián, a kisöcsém, jézusom, hogy néztek ki, csapja össze anyám a kezét, azok meg nem hallgatnak rá, elindítják a kereket az úton, ráugranak, gurulnak vele, aztán le, te össze ne nyomjon az a kerék, héló! Kiállt apám, be lehetne ezeket ide a ház elé ásní, szép is, érne derékig is, jobb kerítés lenne, mint bármi, gondolkozik apám, a kerék meg gurul, annyi van, apa, hozzunk?

Valamelyik reggel beállít Simon. Elsőre meg se ismeri senki. Erős lett, magas és szőrös. Fekete a kosztól, a fején bézbólsapka a tarkója felé fordított napellenzővel, a szeme fehérje világít, olyan fekete a bőre. Vidámabb, könnyedebb, mint volt, aztán meg kiszámíthatatlanabb, mintha minden kevésbé érdekelné, a Milut nézi, nem engem,

csak hallom, véletlenül hallom, ahogy azt beszélük a többi fiúval, mer most azokkal haverkodik, a Jozsóval sincs már annyit együtt, hogy megszépültem, csak olyan furcsa vagyok, még ha lány is, nem olyan, mint a többi, nem árulom el Simont, apám megölné, ha megtudná, mi volt, Jozsóról nem is beszélve. Jozsó se beszél, Simon se mond semmit, de tartani kell tőle, hogy most megölnék egymást, ha úgy adódna, hogy összeverekednek.

Én Simonnak mostanra annyi se vagyok mint azelőtt, se bizalmasa se szeretője, csak egy kurva, egy riherongy, hogy odaadtam magam neki.

Elveszik, elvenni örömmel elveszik, utána meg megvetik a lányt, mer a lány a rossz. És akkor én is azt érzem, csak keserű vagyok emiatt, próbálom még magamra felhívni Simon figyelmét, de csak feldühít és megaláz a közömbösségével. Szenvedek miatta, pedig ez már nem a szerelem, csak az utója. Csak siratom már ami volt, visszahozni úgyse lehet, sem kettőnk között, sem bennem magamban.

Mégis jár még a fájdalom föl alá a szívbe, annyira, mintha késsel, valódi késsel ütöték volna a sebet, és nem múlik, hiába akarom, leállítani nem tudom, másra se gondolok.

Reggel szaladnak az asszonyok, jajgatva rohannak, a hídról éjjel valaki felszed egy takarólemezt, mer mittudomén hány kiló vas az, mennyi pénz, hát nem sok, és reggel iskolába menet a lyukon egy kisleány, egy hatéves lezuhan a sínek közé, összevissza törri magát, lehet, túl sem éli, a gerince is eltörik szegénykének, ha életben marad, akkor is nyomorékon.

És akkor világosan látom, hogy eddig nem őt láttam, csak az érzést. Akkor látom Simont világosan, és az érzés magától elmúlik.

Mert azt a takarólemezt Simon szedte fel.

Imreh András

VISSZAFELÉ

Ha majd negyven leszel, a frizidert kitárod,
s rájössz, hogy feleséged nem láttad egy hete,
és lassan emeled hüvelykujjad a szádhoz,
és meglegyint halálod tonhalszagú szele,

vagy ha majd huszonöt, lesed, hol a kijárat,
és ügyelsz, hogy gatyád-zakód egy helyre tedd,
vagy ha majd tizenöt, magod hasadra szárad,
és pucér nőidet sorban elégeted,

meglásd, még visszasírod téli ebédeinket,
mikor a húsleveskét kanalazgattuk együtt,
égett a nyárfa, és megcsapott a nyár szaga,